Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Uge-Journalen TIDENS KVINDER 22. Aarg. — Nr. 28

Skøn Jomfru, ræk mig din Purpurmund,
giv mig et Rosenkys.
Adam Oehlenschläger.

DEN NATURLIGE SKØNHED

danner Grundlaget for Anita d'Foged's Indsats i Kosmetikkens Tjeneste. Anita d'Foged's Skønhedssystem afhjælper og forebygger eventuelle Mangler, idet hvert Præparat arbejder paa sit Felt til Gavn for Hudens Sundhed og Deres Skønhed.

Anita d'Foged Serien omfatter Cremer, Læbestift, Pudder, Rouge etc. Faas hos alle autoriserede Forhandlere.

Fabrikation: Anita d'Foged
Generalrepræsentant: Hother Hellenberg A/S - København NV

Anita d'Foged

Redaktører:
S. ARBOE
Ansvarhavende
og GUNHILD GANTZEL
Telefon 14.606
Telegr.-Adr.: Tidenskvinder
Postkonto Nr. 1514
Rosenørns Allé 29, Kbhvn. V.

Uge-Journalen
TIDENS KVINDER

Nr. 28 — Tirsdag den 11. Juli 1944

*) Paa Grund af Papir-Rationering kan nye Kvartals-Abonnenter for Tiden ikke modtages

Erhvervsmæssig Udlejning af Bladet er ikke tilladt

Enkelte Eksemplarer: 60 Øre

Abonnementspris i Danmark 7,50 Kr. Kvartalet. Bladet sendes hver Uge i Korsbaand over hele Jorden for 10,75 danske Kr. Kvartalet inkl. Porto *)

Udgivet af
Forlagskompagniet A/S

Paul Sarauw:

UBEHAGELIGE SOUVENIRS

OM Smag kan ikke diskuteres, hedder et gammelt Ord. Det er fuldkommen idiotisk og bør stryges af Repertoiret. Hvorfor i Alverden skulde man ikke kunne diskutere om Smag? Hvis Folk, der er født med en daarlig Smag, altid uimodsagt fik Lov til at lufte deres Meninger og Standpunkter, saa var der jo aldrig Haab om, at de nogen Sinde fik deres Smag højnet eller forbedret. Det er jo da heldigvis ikke *alle* Mennesker, der er saa stupide, at de er uimodtagelige for andre Menneskers Meninger og ikke ønsker at tage Lære af Folk, der har en mere kultiveret Smag.

Selvfølgelig er det vor Pligt at protestere, naar vi synes, at Mennesker fremviser Prøver paa en Smag, der forekommer os skrupforkert. Men derfor kan man jo godt være varsom med sin Kritik. Naar en Mand med Stolthed fremviser sit Hjem for En, vilde det være temmelig charmeløst, hvis man fortalte ham, at man syntes, han boede rædselsfuldt. Og det vilde ogsaa være et Nummer for ubarmhjertigt, hvis man, naar en Dame mødte i en Kjole, man syntes misklædte hende, opfordrede hende til hurtigst muligt at pille den af.

Men paa alle Punkter, hvor man virkelig synes, man gør en god Gerning ved at vejlede mindre sikre Mennesker i deres Smag, skal man ikke holde sig tilbage. Det hænder desværre, at Firmaer sælger deres Kunder en Hat, et Kostume eller en Kjole, der klæder dem ganske forbandet. Kunden har ikke Smag nok til selv at se det, og det drejer sig maaske om en ret usælgelig Vare, som Firmaet er glad for at blive af med til en god Pris. Men hvis et saadant Firma vidste, hvor daarlig en Reklame, det er for Firmaet selv at slippe en Kunde ud i Byen med en Beklædningsgenstand, der misklæder hende, saa vilde det vist alligevel betænke sig to Gange.

Der har fornylig været rejst Kritik i Bladene mod de smagløse Souvenirs, som forhandles i Jernbanernes Kiosker. Det hævdes ikke med Urette, at det er uheldigt, at de Erindringer, som Turister fra Ind- og Udlandet medbringer fra København, er saa ubeskriveligt hæslige.

I Anledning af Kritiken har Indehaveren af Kioskerne paa Københavns Hovedbanegaard i et Indlæg i et københavnsk Dagblad luftet nogle Synspunkter, der er temmelig forbavsende. For det første hævder han, at Folk, der ønsker en virkelig Souvenir fra København, henvender sig til en Kunsthandel, en Porcelænsforretning eller en Sølvvarefabrik. Men det kan siges at være en temmelig eklatant Falliterklæring at matte indrømme, at hvis Folk skal have smagfulde Ting, skal de ikke komme i hans Forretning. Dernæst siger han, at man maa tage Hensyn til de for Tiden herskende Vanskeligheder ved Fremskaffelse af egnede Souvenirs. Dertil er i al Korthed at svare, at de Souvenirs, der solgtes i bemeldte Kiosker, var fuldt ud saa smagløse ogsaa i de Tider, hvor der ikke var noget, som hed Vareknaphed.

Indlægget ender med Ordene: »og samtidig maa man tænke paa det store Publikums Ønsker«. Man føler Trang til at knytte Hænderne, naar man læser en saadan Udtalelse. Der er virkelig en Mand, der har den Frimodighed at tilstaa, at han lever højt paa Folks daarlige Smag. Manden ved godt, at det er noget smagløst Bras, han laver, men Folk kan nu lide det, derfor ser han gladeligt paa, at de køber det og stiller det op i deres Hjem.

Desværre er Kioskejeren ikke ene om at trække Veksler paa Folks daarlige Smag. Der er jo ogsaa Maleriforretninger, der opkøber Hurtigmalerier af elendige Fuskere, hvis Mesterværker gennem Agenter sælges rundt omkring i det ganske Land. Og skønt Priserne saa sandelig er alt andet end rørende billige, gaar Billederne af som varmt Brød, fordi der jo i mange smaa Hjem i hele Danmark er kommet en pludselig Velstand, som først og fremmest skal give sig Udslag i, at man gerne vil have lidt »god Kunst« paa Væggene. Er det ikke Synd, at disse Mennesker skal prakkes værdiløst Makværk paa?

Apropos Billeder, saa er Smagen her til Lands paa et Punkt blevet bedre, saa forbavsende det end lyder. Hotellerne havde før den mærkelige Opfattelse, at det var fint, at der var Skilderier paa alle Værelserne. Og hvilke Skilderier! Enten Malerier af den gyseligste Art eller litografiske Gengivelser af Michael Anckers »Kan han klare Pynten?« eller af det endnu mere berømte »Kom saa!«, hvorpaa man ser en Bondemand lokke en vrangvillig Kalv med en Haandfuld Græs. Nu har man heldigvis opdaget, at et smukt Tapet er det nobleste Udstyr for et Hotelværelse.

I Stedet for at konstatere, at Folks Smag i Almindelighed er inderlig daarlig og forsøge at slaa Mønt paa den, skulde man prøve paa at vejlede den. Naar man f. Eks. paa Møbeludstillinger endnu ser, at det væsentligste Kontingent fra Møbelfabrikanterne er disse rædselsvækkende Renæssance- og Egetræsmøblementer, der glædede vore Bedsteforældre saa saare, saa skulde en sønderlemmende Kritik belære Fabrikanterne om, at selv om der endnu er en stor Kundekreds for den Slags Møbler, burde de ikke understøtte denne daarlige Smag ved stadig at fabrikere dem i stor Maalestok.

Og paa samme Maade burde Arkitekter, der fortsat spekulerer i Folks daarlige Smag, ikke uhindret have Lov til at smække hæslige Huse op i Danmarks naturskønneste Egne. Det er Synd for de Mennesker, der skal leve i de Huse, men det er virkelig ogsaa Synd for alle os andre, der skal se paa dem.

Forsidebilledet er efter Maleri af Sigurd Kielland Brandt. *Se Teksten Side 12.*

...og nu skal

Her er et lille Udvalg af Tove Lohmanns dejlige Præparater til Sommertiden. — Har man specielle Vanskeligheder med sin Teint, saa spørg om Raad i Parfumerialdelingen hos Crome & Goldschmidt. Der findes altid et Tove Lohmann-Middel, der klarer Problemet med Elegance.

det være en Tove Lohmann

I Strandens blændende Sol gælder det om at vise en lydefri Skønhed. Derfor kan man ikke være omhyggelig nok i Valget af Feriens Skønhedsmidler. Tal med Parfumeafdelingen hos Crome & Goldschmidt, og den vil raade til at vælge Tove Lohmanns eksklusive Skønhedsmidler. — Med »Leg make up« og »Sun Bronce« sikrer man sin Debut blandt Strandens solbrune Gæster, og man undgaar at plages med rødbrændt Hud. — Skin Tonic og Rensecreme er uundværlige til Toilettet, og »Brunette« Pudder i to Nuancer klarer Problemet med den mørke Sommerteint. »Scarlet Pimpernel« er en dejlig Læbestift til sommerbrun Skønhed, og selvfølgelig er der en tilsvarende rouge til Kinderne.

En fortryllende Luksus efter Strandens Varme er en af Tove Lohmanns Château Eau de Cologner. De findes i forskellige Dufte: Cuir de Russie, Chypre, Honey-dew, Nr. 5, saa man kan nemt finde sit Yndlingsmærke. De findes for Resten ogsaa i Parfumer, og begge Dele er en charmerende og kærkommen Feriegave fra C. & G.

Hvordan

Tekst og Foto:

Bror Bernild

Øverst: Opholdsstuen deles af en Bogreol.

Midten: Huset paa Soløsevej ligger dejlig frit.

Nederst: Køjerne i Børneværelset. Bemærk Tapetet med Giraffer, Elefanter og andre Dyr.

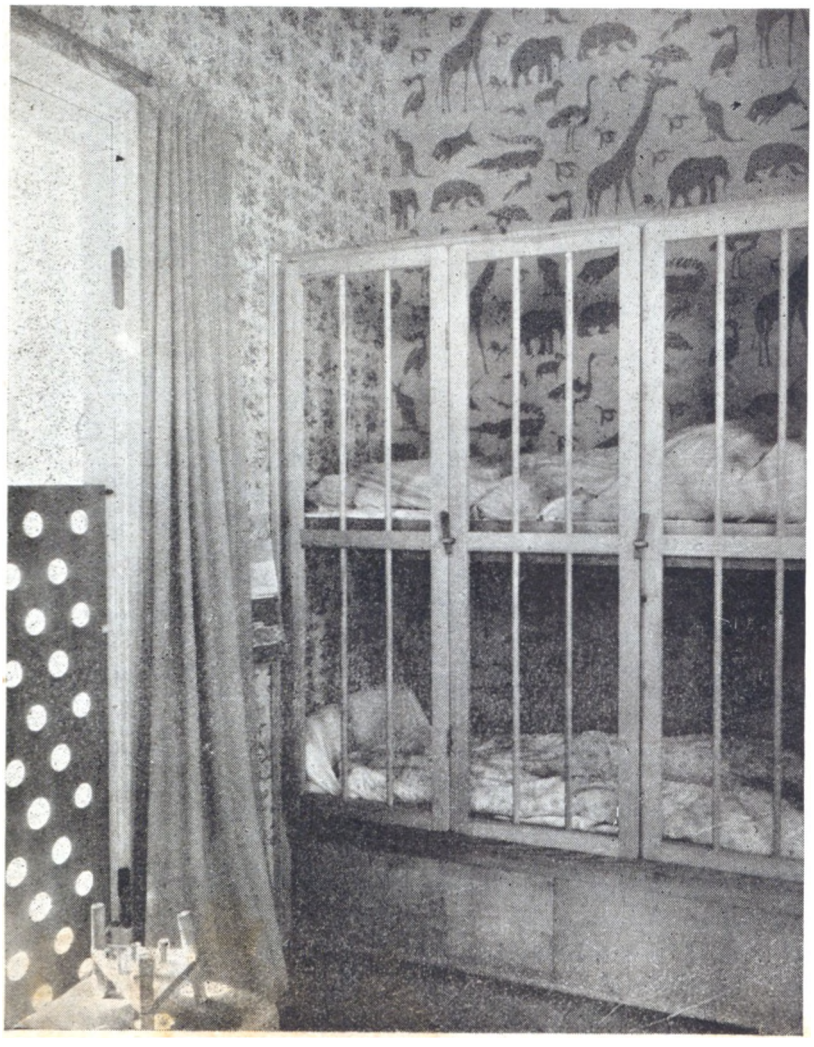

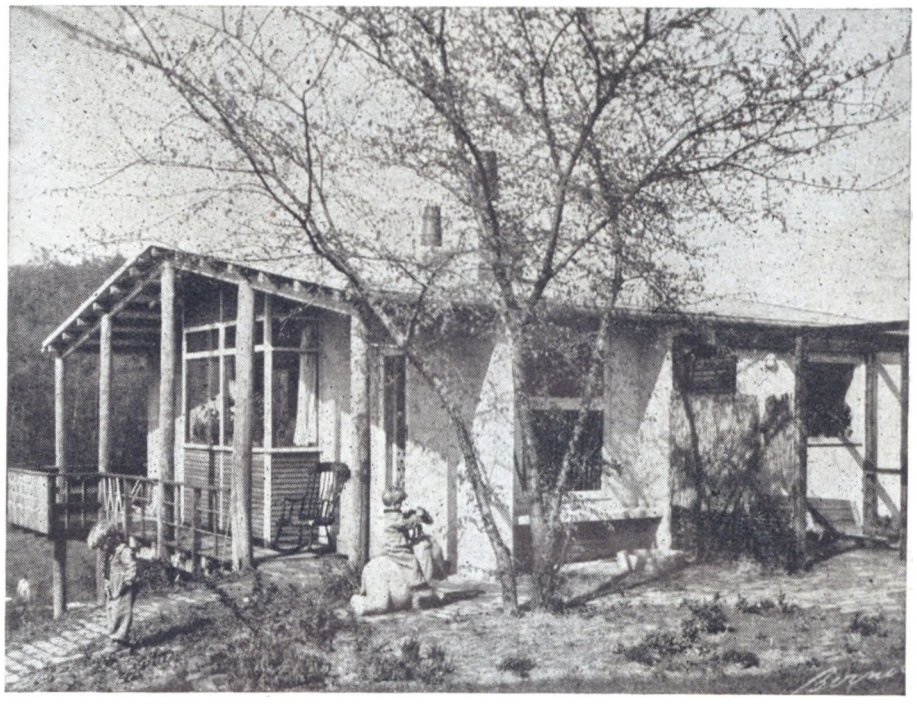

TIDENS KVINDER har efterhaanden bragt Billeder fra mange smukke Hjem, hvor Beboerne har forstaaet at indrette sig med Smag og Charme. Lad os nu vise, hvordan de Mennesker, der har Indflydelse paa, hvordan andre bør indrette sig, selv har indrettet sig. Det bliver saaledes i første Række Arkitekterne, der jo i stadig stigende Grad ikke alene bygger Folks Huse, men ogsaa paa mange Maader præger deres Stuer.

Vi begynder hos Arkitekt Magnus Stephensen, der for et Par Aar siden har bygget sig et dejligt lille Hus paa Soløsevej i Gentofte. Det ligger frit paa en brat Skraaning vis à vis Ermelunden. Magnus Stephensen har naturligvis selv tegnet Huset; han er ellers ikke decideret Villaarkitekt, men har gjort sig bemærket ved sine større Beboelsesejendomme saavel for Socialbyggeriet som Københavns Kommune, sidst de 120 Rækkehuse i Husum.

Huset paa Soløsevej præges af en Altan mod Syd, der bæres af raa, runde Bjælker, saa det virker helt schweizisk. Store Halmmaatter er spændt ud mod Vejen og giver Læ baade for Vinden og de vejfarendes Nysgerrighed. Husets Indre viser, at Arkitekten er vant til at udnytte Pladsen.

Fra Vejen kommer man ind i en Spisestue, hvor der som i Husets øvrige Rum er skraat Loft.

bor de selv?

Et Besøg hos Arkitekt Magnus Stephensen paa Soløsevej i Gentofte

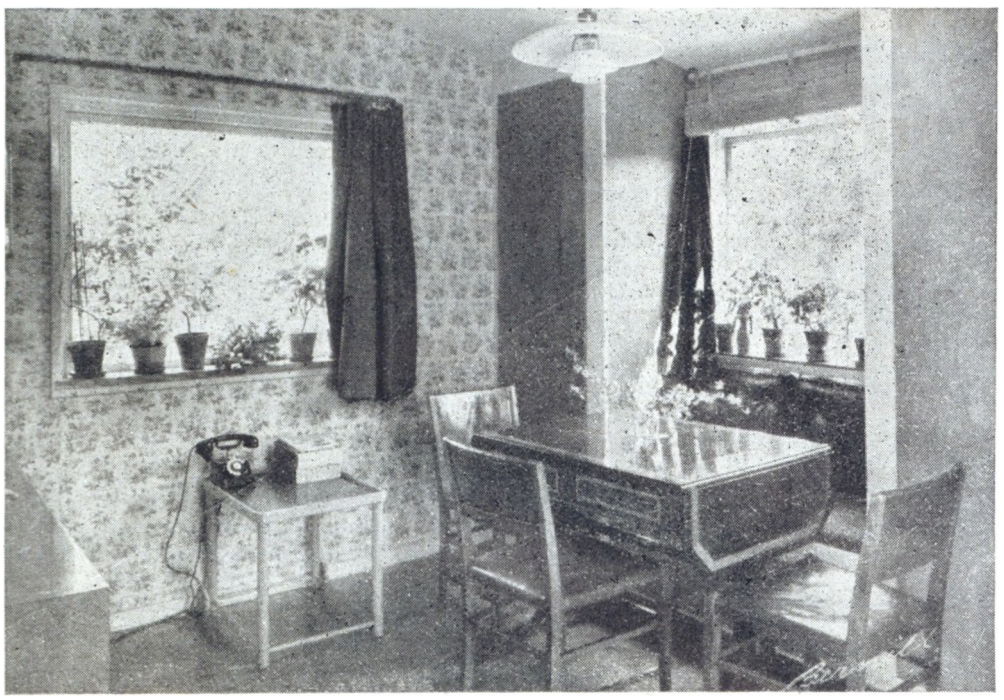

Væggen er prydet med et morsomt blomstret Tapet, og Solen spiller livligt i Vinduerne, der er fyldt med grønne Planter.

Fra Spisestuen fører to Glasdøre til henholdsvis Opholdsstue og Børneværelse. Børneværelset maa siges at være det mest usædvanlige. Det blomstrede Tapet fra Spisestuen har ogsaa bredt sig herind, dog er den ene Vægflade helliget Giraffer og Isbjørne, Krokodiller og mange andre fremmedartede Dyr, der kan sætte en lille Drengs eller en lille Piges Fantasi i Sving. Men det morsomste er dog de bureagtige Senge. De to Drenge har hver en Køje, og naar den voksne Del af Familien ønsker Fred, kan man blot ganske roligt beordre Børnene i Seng og lukke Trømmerne til. Det minder nærmest om Illustrationerne fra Hans og Grethe, hvor Heksen har spærret dem inde i Pandekagehuset, kun med den Forskel, at Børnene i Arkitekt Stephensens Pandekagehus paa ingen Maade befinder sig daarligt ved »Indespærringen«.

Spisestuens anden Glasdør fører ind til Opholdsstuen, som deles i Midten af en Bogreol. Medens den ene Halvdel er optaget af Arkitektens Arbejdsbord, danner den anden en hyggelig og solfyldt Krog, idet Vinduessiden er skudt ud, saaledes at den former en Slags Loggia.

Det er morsomt at se, hvordan Arkitekt Stephensen har taget de gamle, hyggelige Gyngestole i Brug; Arkitekten staar da ogsaa umiddelbart for at skulle tegne en moderniseret Gyngestol.

Øverst: Gyngestolen faar en Hædersplads hos Arkitekt Stephensen.

Midten: Et Kik ind i Spisestuen med det blomstrede Tapet.

Nederst: Det gælder om at udnytte Pladsen rigtigt.

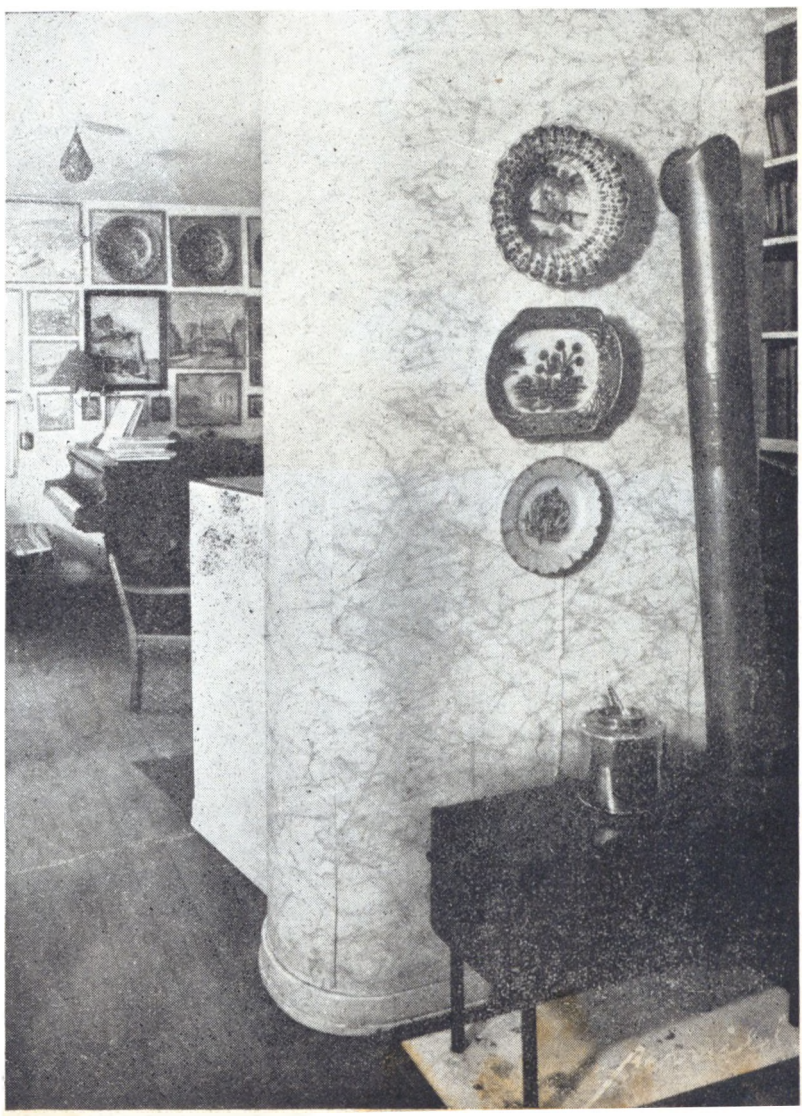

Paa Borgeby hos

Af JOHN FRÆNKEL

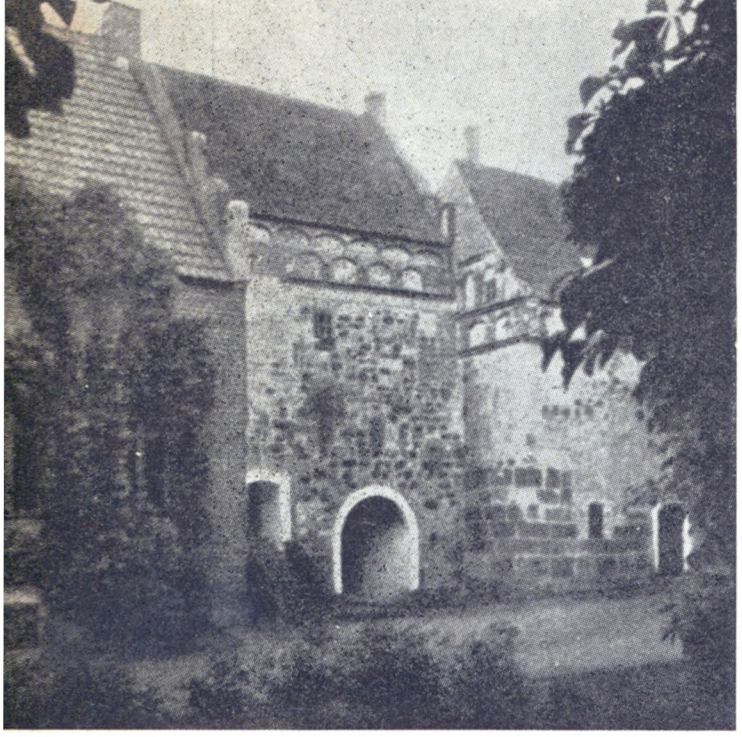

Øverste Billeder: Fra det gamle Borgeby.

Til venstre: Ernst Norlind.

Nederst: Fra Kælderen paa Borgeby.

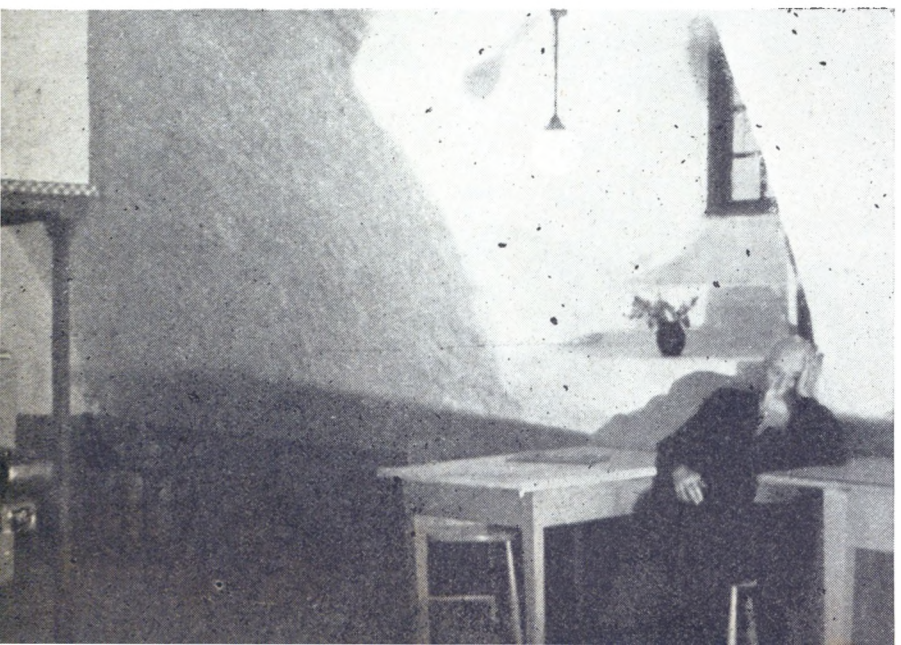

DER, hvor andre har en glat Hage, har han et stort, hvidt Skæg — langt som umoderne Kvindehaar. Dèr, hvor andre har Haar, er han pilskaldet som et Æg. Han er helt igennem original. Baade udvendig og indvendig.

Norlind sidder i sin blaa Sweater — med den blanke Isse, det store, vejende Vismandsskæg og de morsomt plirende Øjne ligner han grangivelig en gammel, kinesisk Filosof.

Det er ikke nødvendigt at fortælle en Svensker, hvem Ernst Norlind er; der er sikkert ikke et Lytterhjem i Sverige, hvor han ikke har været en Gæst, en meget velkommen Gæst.

Men skal man forklare f. Eks. en Dansker, hvad der skjuler sig bag Begrebet Ernst Norlind, bliver det ret kompliceret. Han er — sagt i komprimeret Form — paa een Gang Maler, Forfatter, Prædikant, Grandsiegneur, Spillemand og Komiker. Og paa en hemmelighedsfuld Maade er det lykkedes ham at sammensmelte de forskellige Toner til en Akkord. Han er helt igennem original baade udvendig og indvendig. Han har prøvet at være traditionsbunden Bonde paa Skaanes fede Muldjord, omflakkende, international Bohême med Stambord i alle Kunststæder, epikuræisk Gæst ved gedigne Herregaards-Jagtmiddage og asketisk og bodfærdig Munk i et italiensk Kloster. Hans Memoirer fylder foreløbig 1088 Sider. Men det er blot de første 4 Bind. Han har ca. 300 Dagbøger med Stof til mange flere Beretninger.

Det er Dobbeltheden i hans Væsen og Stil — Begejstringen og Selvironien, der giver hans Udfoldelse en Ladethed af gnistrende Liv. Det funkler mellem hans Sinds Poler.

Han er — i visse Retninger — en skaansk Parallel til Strindberg. Han har samme Trang til at meddele sig i Farver, Ord og Toner, samme dybe Kriser og store Selvransagelser, samme Offervilje og samme opladte Sanser for Livets Nydelser. Strindberg fandt aldrig Livets *rette* grønne Farve — Ernst Norlind har, ganske vist efter megen og besværlig Søgen, hittet den — fundet den som en Afspejling af Skaanes grønne Græssletter, naar de hvert Foraar blomstrer op med Livsfornyelsens Friskhed. Notabene: Blandet med en Nuance af dybere grønt, grønt som Skæret af Klosterbjergets stejle Skrænter.

Hele Skaane kender hans Sokrates-Skæg og Skaldepande fra Foredragssalene. I Sæsonen er der ofte Bud efter ham fire Gange om Ugen. Det er de mest forskelligartede Foreninger, Møder og Sammenslutninger, der vil høre og — se ham. Og han har altid noget menneskeligt Budskab af Interesse at berette, saa det fænger. Sokrates gik rundt paa Torvene og talte — Skaanes Sokrates kommer kørende i Bil til Foredragssalene med sin Livsfilosofi.

De faa udvalgte har nydt Privilegiet at gæste ham paa det gamle Borgeby enten til en stor, munter Slotsfest eller til en stilfærdig, fortrolig Samtale. Paa Borgeby mødes Æstetikens Mænd med Materialismens Realiteter paa en Maade, saa Grænserne udslettes mellem Aandens og Materiens Verden. I hans Gæstebog figurerer Navne som Ellen Key og Anders Österling, Birger Sjöberg og Axel Tørnemann.

Allerhelst skal man maaske sidde med Norlind paa Tomandshaand ved et veldækket Frokostbord og en af de Flasker, der indeholder en spirituel, men hemmelig Blanding, som er Essensen af mange Aars Erfaringer. *Den* Blanding er han stolt over. *Den* vil han ikke røbe. Her gælder ikke hans Maksime: Vi tornar upp ett berg av erfarenheter varav ingen enda kan användas. Sanningen ligger vanligtvis enkel och naturlig vid bergets fot.

Ellers er Norlind saa langt fra stolt og studs. Og har man faaet Kontakten, saa aabner han gerne skaanselløst for det i sig selv, som andre — mindre Sjæle — gerne dækker med Pralets Kulisser eller Tavshedens Fortæppe.

Han er en Ynder af Samtalens Kunst. Han siger selv: »Ställer jag mig ärligt för mig själv förr att minnas de stunder, då jag givit mest och mottagit mest, så har det varit under samtal.«

Hvordan gik det nu egentlig til, at en fattig Præsts Søn bestemt for at vandre i sin Faders afmaalte, korrekte Fodspor, endte som mangesyslende Kunstner og skaansk Slots-

Skaanes Sokrates

Sveriges populæreste Radiocausør, Maleren, Forfatteren, Spillemanden og Vismanden Ernst Norlind: Livet lærer En at se paa Menneskene med stor Overbærenhed. Det, det gælder om, er: ikke at lyve om sig selv for sig selv.

herre med 435 Tønder Land og alt, hvad dertil hører ved Löde å i Flädie, et Sted mellem Lund og Landskrona?

Ja, Ernst Norlinds Livsforløb er saa broget, at en Harlekinsdragt i Sammenligning forekommer ensformig.

Den unge Malers bedste Kunde, Hanna Larsson, blev en skønne Dag for ca. 40 Aar siden hans Kone. Og med Fruen og Følelsernes Tilfredsstillelse fulgte bl. a. et 600-aarigt Slot, et stort Landbrug, en Kirke fra det 11. Aarhundrede, 6 Hejrer, 5 syngende Nattergale, en Slotspark med gamle, høje Træer, et privat Slotsspøgelse og en økonomisk Uafhængighed, der tillod en fri og ubunden Tilværelse.

Det blev Paradiset paa Jorden! Men der er sørget for, at Træerne ikke gror ind i Himmelen. Dybe, private Sorger laa paa Lur ...

Det är ett brannsårs smärta
att känna ungt sitt hjärta
när livet allt förött ...

Norlind har selv — ved et andet Tilfælde — sagt: Det finns en sorg som blir blommor och musik. Norlinds blev det.

Ernst Nordlind er født og voksет op i Skaane. Og han er vendt tilbage til Skaane. Dér gror han. Ind imellem er han rejst ud i Verden: København, Dachau, München, Wien, Paris, London og Assisi blev nogle af hans mange Tumlepladser. Hans egne kunstneriske Domæner er de skaanske Sletter med den høje Himmel og det rige Fugleliv.

Gang paa Gang har han afbildet Luftens Fugle fra Krage til Ørn. I særlig Grad har han dyrket Storken. Han elsker den dekorative Fugl med den flotte Flugt, med Udlængslen og Hjemvéen, med den filosofiske Ro og det humoristiske Præg. Ernst Norlind har det som Storken. Han observerer al Ting omkring sig og staar gerne lidt drømmende og filosoferer over Sagerne. Engang imellem basker han med Vingerne, svinger sig op mod den himmelske Ensomhed, svinger sig op mod den himmelske Ensomhed, rejser bort. Men som Storken vender han igen tilbage til Skaanes Moser og slaar sig helst ned i Nærheden af Mennesker.

— — —

Norlind byder mig en raffineret Salat bestaaende af Grønsager og Frugter, Æg, Olie, Eddike og Sennep, en Salat, som han selv er dykket ned i Kælderhvælvingerne for egenhændig at mikse. Han beretter hele Tiden, medens vi spiser lunch, saa det klukker i ham selv. Der hefter Associationer ved alt, og Associationerne yngler som hvide Kaniner. Talen falder paa Bøger.

— Hvilke Skribenters Bøger sætter De selv højst? spørger jeg.

Svaret er straks parat.

— H. C. Andersen, Mark Twain og Tolstoj ... Der gaar ikke et Aar, uden at jeg læser hans »Krig og Fred«.

Lægger man de tre's aandlige Profiler sammen i en Fælles-Silhouet, faar man et Omrids, der har Lighedspunkter med Norlinds eget polygone Portræt.

— Hvordan gaar saa Dagen for Dem?

— Min Dag begynder — Klokken to om Natten. — Saa vaagner jeg og sætter mig op i Sengen og skriver. — Jeg skriver mindst to Sider Dagbog hver Nat. — Jeg arbejder fire Timer til Klokken seks. — Saa lægger jeg mig igen ned og sover videre. — Klokken otte staar jeg op, drikker Kaffe og tager saa fat med at male. — Skal jeg ikke holde Foredrag eller gøre noget andet specielt, saa gaar jeg gerne i Seng allerede Klokken otte ...

Ingen har hidtil faaet Lov at se Norlinds Dagbøger — han har henved 300, der efter hans Død skal tilfalde Biblioteket i Lund. Men i godt Humør, som han er, henter han nogle Stykker frem og slaar op i dem. Sine Steder er de fulde af Skitser, Karikaturer og Fotografier. En af Siderne viser et Billede af Johannes Jørgensen i Assisi. Et Kapitel skildrer en Udflugt i de italienske Bjerge. Flere af Siderne er skrevet paa Vers. Et Vers lyder:

Till synden och helvetet leda
mäktiga väger och breda.
Till himlarna kryper man tum för tum
och hamnar i små tapetserade rum.

Dagbøgerne rummer en Mangfoldighed af Portrætter i Ord og Billeder. Norlind har gennem alle 67 Aar samlet paa Mennesker, som andre har samlet paa Frimærker.

Han har været Vært for og Ven med et Utal af kendte og ukendte Mennesker. Man savner et Stikords-Register i Bøgerne. Det vilde komme til at ligne en Adresseliste for det sidste halvt Hundrede Aars Skønaander.

(Fortsættes Side 31).

Herunder: Den svenske Kunstner Axel Törnemann leverede mange morsomme Tegninger til Ernst Norlind. Her ses fra venstre: »Då jag kom och då jag for«, der viser den Forandring, Törnemann gennemgik, da han havde været en Maaned paa Borgeby. Derefter: »Vi jaga elefanter« og en Tegning fra et Brev. Og endelig en Tegning fra Badestranden (han syntes altid, Vandet var for koldt). Samtlige Tegninger findes i Norlinds Bog »Borgebyminnen«.

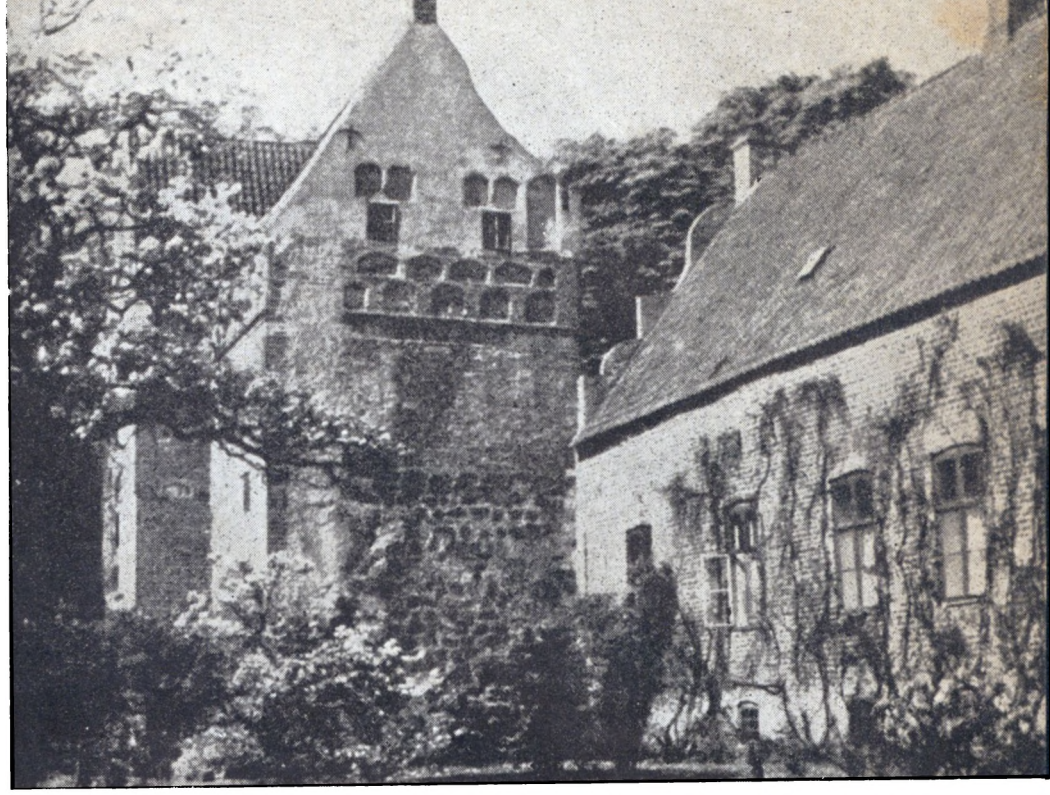

Borgebys Porttaarn set fra Haven.

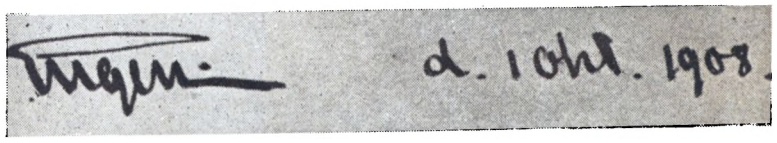

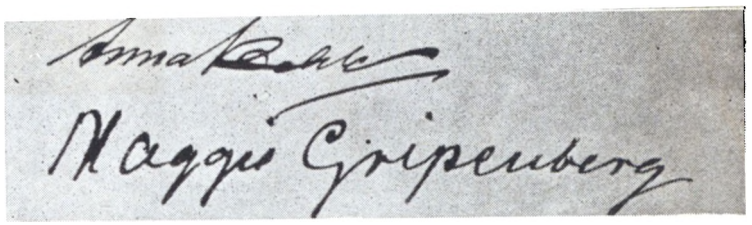

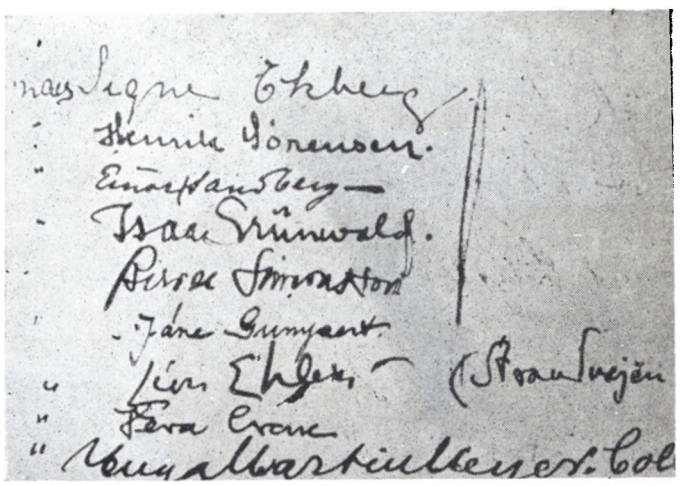

Herover: Navne fra Borgebys Fremmedbog.

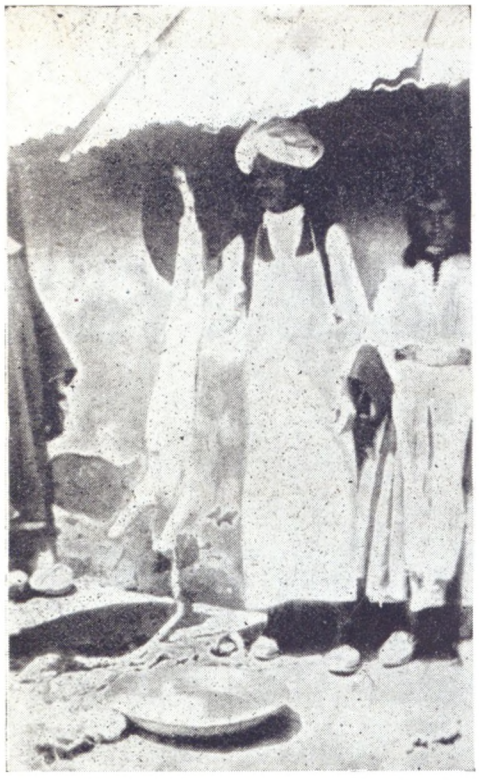

I den

Vi blader i Rejsealbummet og opfrisker Minder fra Marokko.

Af Annemarie Helmer-Sørensen

Billederne paa denne Side:

Øverst tv.: Et Glimt af Gibraltarstrædet og Klippen, taget fra Algeciras, Spaniens sydligste By.

Øverst th.: Dorvia og Dsjelul.

Midt. tv.: Et Faar slagtes til L'aid el Kebir.

Midt. th.: Kaid'en og hans Broder spiller Skak i det store maleriske Telt.

Nederst: En smuk Fontæne i Fes-Medina.

Billederne paa næste Side:

Øverst tv.: Arabermusik paa Djema el Fna i Marrakesh.

Øverst th.: En gammel Port i Fes-Medina.

Nederst: Vore Arabertjenere danser i Gaarden.

FØR Krigen bragte Pest over Verden, var Rejsemulighederne temmelig store. Nu maa man nøjes med at blade i sin Bog med Billeder fra fremmede Lande, naar Rejselysten af og til melder sig. Maaske har Krigen sat sine Spor mange af de Steder, hvor man har været, og mange af de Mennesker, man har truffet, eksisterer ikke mere. Der vil sikkert gaa Aar, før Rejselivet igen kan blive en rigtig Nydelse. Man skal ganske vist ikke se tilbage, men engang imellem gør det alligevel godt at leve lidt i Minderne og for en kort Stund glemme den brutale Nutid.

Der er en Side med Billeder fra det skønne Bretagne med mondæne Badesteder, idylliske Slotte og unge Piger i festlige Breton-Dragter. Paa den næste Side er Spanien foreviget — Klipper, Appelsinlunde, Carmen-Typer med høje Kamme og Mantiller, Tyrefægtere, Glimt af Byer. Nederst paa Siden er der nogle Motiver fra Algeciras med Udsigt over Strædet og Gibraltar. Og paa den næste og alle de efterfølgende ses den vestlige Solnedgangs Land i Billeder. Naar jeg blader i mit Album og naar om til Billederne fra Marokko, det lille Hjørne af Afrika, der af Landets Befolkning meget poetisk bliver kaldt for den vestlige Solnedgangs Land, er jeg tabt for Omverdenen.

Jeg sidder igen i en lille Araberhytte, hvis hele Møblement bestaar af to lave Madrasser, en stor Kobberbakke, der gør det ud for Bord, og en farveglad Dragkiste, og drikker Myntete af kulørte Glas, mens jeg faar mig en Passiar med Dorvia. Hun var 13 Aar og lige gift med Dsjelul, der var 40 Aar og Vaskerkone og alt-mulig-Mand hos os. Hun var sød at se paa. Hun havde kønne Øjne og Tænder, en flot Pande-Tatovering, tykke mørke Krøller og en yndefuld Skikkelse. Hun havde som Regel en af de fine Kjoler paa, som Dsjelul havde foræret hende til Brylluppet, og hun bar ogsaa haandgjorte Sølvsmykker i Form af Ringe, Armbaand, Ørenringe, Halssmykke og Hovedsmykke, som hun havde faaet af ham ved samme Lejlighed. Hun kunde godt lide de fine nye Ting, men sin Mand var hun ikke særlig begejstret for. Hun vilde have foretrukket at have faaet unge Aumar til Mand, men han kunde ikke som Dsjelul betale hendes Far 1500 Frcs. for hende.

En Dag stak hun Ild i Hytten. Hun haabede, at Dsjelul vilde blive saa rasende, at han vilde smide hende ud, men Dsjelul var alt for begejstret for sin unge Kone til at blive rasende over saa lidt. Han byggede blot en ny Hytte. Det tog ham et Par Timer. Dsjelul var lige saa god og rar, som han var lang, men han var ofte indblandet i en eller anden Affære. Om Tirsdagen saa man næsten altid hans lange Krop rage op over Mængden, der sad paa Hug foran Chefens Hus. Der var en Raaben og Skrigen, og af og til opstod der Slagsmaal, inden de forskellige, een eller to ad Gangen, fik Foretræde for den franske Chef og den arabiske Kaid, der forsøgte at mægle. Denne Dag var der altid nogle, der maatte i Fængsel og andre, der slap ud. Dsjelul maatte ogsaa af og til ind et Par Dage. Det var aldrig for noget graverende, som Regel paa Grund af Slagsmaal opstaaet ved, at en eller anden havde drillet ham. Naar han kom ud, blev han sendt i Bad og fik rent Tøj paa, inden vi atter kunde have ham i Huset.

Fangerne, der vækkede mig hver Morgen Kl. 6, naar de kom raslende forbi mine Vinduer, hjalp os iøvrigt med mangt og meget. Det var dem, der med Lænker om Benene, hentede Vand til os fra en lille ren Kilde neden for Bakken. De transporterede Vandet i en Beholder paa en Vogn trukket af et Æsel, og vi fik en Tønde fuld et Par Gange om Dagen. Naar vi skulde stryge, sendte vi Bud efter en Fange, der ved Hjælp af en Blæsebælg fik Trækullene i Strygejernet til at gløde.

Kaid'en, der var Meddommer, var en flot Berber, som altid var klædt i hvidt fra Top til Taa. Han inviterede os ofte til Te, der blev serveret paa en stor Sølvbakke og skænket op i smukke slebne Glas. Vi fik da gerne Lov til at se ind til hans to Koner, der elskede at rode i vore Tasker og mærke paa vore Kjoler. Huset var i arabisk Stil med en stor Gaard med

vestlige Solnedgangs Land . . .

en Fontæne i Midten af Huset. Vinduer og Døre vendte ud imod Gaarden.

I mit Album er der ogsaa Billeder fra hans store maleriske Telt, hvor vi ved forskellige Lejligheder, som f. Eks. ved Festen ved Sidi's Mil, spiste Middag og fra Teltet overværede Arabernes Riden »Fantasia«, Araberdans, Optræden af Slangetæmmere og Fløjtespillere. Vi nød mange og voldsomme Retter med stærke Krydderier. Vi spiste af samme Fad med den ene Haand som eneste Redskab. Vi fik Faar stegt paa Spid, forskellige Fjerkræ- og Kaninretter, Grønærter og naturligvis Couscous, der er uundværlig ved en bedre Arabermiddag. Den laves af Semulje, som rulles med Hænderne og koges over en Gryde kogende Vand og tilsættes forskellige Krydderier og Kødstykker. Maaltidet, der altid gav os Mavepine Dagen derpaa, sluttede af med Frugter og Myntete. Der var mange Arabere ved Sidi's Mil, som laa ud mod Atlanterhavet. De var valfartet til den hellige Sidi's Grav langvejs fra paa Æsler, paa Kameler eller til Fods.

Jeg har ogsaa Billeder fra en anden Fest, L'aid el Kebir, hvor alle troende Arabere ofrede et Faar til Allah. Før denne Fest var der Ramadan, Fastemaaneden, og i denne Periode hørte vi fire Gange i Døgnet Muezzinen kalde til Bøn:

»Stunden er nær, og Maanen er spaltet. Naar Stjernerne falder, naar Himlen afflaaes og Helvede antændes, da erkender Sjælen, hvad den har øvet.«

Hertil svarede Araberne:

»Jeg søger Tilflugt hos Menneskenes Herre, Menneskenes Konge, Menneskenes Gud, mod det onde, som kommer fra den hviskende, den listende, han som hvisker i Menneskenes Indre.«

I tre Dage varede Faarefesten, og Døgnet rundt hørte vi den mærkelige monotone Arabermusik med vilde uforstaaelige Cadencer.

Og saa befinder jeg mig pludselig i Larache, en spansk-marokkansk By, hvor vi dagligt kunde faa et Bad i Atlanterhavets skumklædte Bølger. Vi forlod den lille Militærpost, da Varmen gjorde Livet næsten uudholdeligt, da de grønne saftige Stepper med de smaa hvide Blomster blev til store brune Flader, da Akacietræernes yndige gule, velduftende Mimoseblomster visnede, og da Hønsene og Kaninerne mistede deres Sul.

Larache er en køn, hvid By, hvis Huse er prydet med violette Bougainvillea og røde Pelargonier, men i Skønhed kan den dog langt fra maale sig med Residensbyen Rabat, der ligger paa den ene Side af en Fjor med Tvillingbyen Salé paa den anden Side, lige ud mod Atlanterhavet. To Byer fra Tusind og een Nat, der er som to Strofer af den samme Melodi — deres Hvidhed, deres Terrasser, deres Minareter og deres Haver, deres Mure og deres store Kirkegaarde — og dog er de alligevel forskellige.

Salé er en utilnærmelig Araberby omgivet af høje Kaktusmure. Rabat er en aaben smilende By, der er temmelig europæisk præget. Man kan ikke besøge Rabat uden at tage en Tur op til Kasbah des Oudayas, hvis Mure er prydet med et Væld af Blomster, og paa hvis Toppe en Mængde Storke holder til. De arabiske Kvinder i Rabat er tæt tilsløret, kun et eneste Øje er at se. I de andre Byer har de dog i det mindste begge Øjne fri.

Der er ogsaa Billeder fra Casablanca, den hvide By, eller Dar el Beida, som Byen hedder paa Arabisk. Det er ogsaa en charmerende By, men den er ikke nær saa proper som Rabat. Den europæiske Bydel er hvid, og dens Huse er bygget i en enkel og ren Stil. Der er smukke, brede Boulevarder, nogle, f. Eks. den, der er kaldt op efter Marskal Lyautey, er kranset af velholdte Palmer.

Casa, som den populært kaldes, er betydelig mere fransk præget end de andre marokkanske Byer. Der er pariseragtige Fortovsrestauanter, hvor smaa Araberdrenge er travlt beskæftiget med Skopudsning, der er elegante Biografteatre og store Varehuse. Naar man kommer til Casa, skal man hen og se Sidi Belyout's Helgengrav for at drikke lidt af det Regnvand, som falder paa hans »kubba«. Drikker man deraf, vil Skæbnen ifølge Muhammedanernes Tro føre En tilbage til Casablanca. Helgengraven ligger nede ved Havnen, hvor det sølvglitrende Atlanterhav kaster Skumsprøjt op ad Murene.

(Fortsættes Side 31).

KVINDER

Roman efter Lystspillet „Kvinder" af Clare Boothe

Resumé:

En Del unge Damer af New Yorks Society har Bridge-Eftermiddag. De er alle gift undtagen Nancy Blake, der er Journalist og Forfatterinde. Sylvia Fowler fortæller Sladder og Ondskabsfuldheder om deres fælles Bekendte, og da Værtinden, Mary Haines, et Øjeblik er gaaet ud med et Par af de andre, betror hun Edith, der venter en Baby, at Marys Mand, Stephen, bedrager hende. At hun selv bedrager sin Mand, blot for at skaffe sig Penge, anser hun for selvfølgeligt. Mary beslutter at gaa til den Damefrisør, Olga, som Sylvia har anbefalet hende, og som er den, der forsyner Sylvia med Sladder. Olga, der ikke kender hende, fortæller alt om Stephen Haines' Forhold til en Manicuredame, Crystal. Senere sender Mary Bud efter sin Moder, som raader hende til at forholde sig roligt og derpaa tager hende med i et Par Uger til Bermuda-Øerne. Efter Hjemkomsten gaar Mary til sin Modehandler, hvor hun træffer Sylvia. Uden at de ved det, er Crystal ogsaa kommet derhen. De faar det at vide, og hidset op af Sylvia gaar Mary ind til Crystal, der roligt meddeler hende, at det er hendes Hensigt engang at indtage Marys Plads. Sylvia skynder sig naturligvis straks at fortælle Historien videre med forskellige Udsmykninger. Mary har et Opgør med Stephen, der flytter hen paa et Hotel, hvorefter de enes om Skilsmisse. Mary rejser til Reno med Børnene og forklarer forinden sin lille Datter, hvad det drejer sig om. Paa samme Hotel i Reno bor en anden af Marys Veninder, Peggy, samt Sylvia, der ogsaa skal skilles.

DE har aldrig været gift, Lucy?«

Lucy rettede sig op fra en Kuffert og sagde indigneret: »Jeg har vel nok tre . . .«

»Mænd?«

»Næ — Børn!«

»Naa — men saa er De sikkert ogsaa meget lykkelig.«

»Ih, du Fredsens, Mrs. Day. Det er skam mange Aar siden, jeg holdt op med at spekulere over, om jeg var lykkelig!«

»Tænker De aldrig over, om De er lykkelig,« sagde Peggy forbavset.

»Jeg har aldrig haft Tid! De ved, Børnene og alt det. Min Mand er streng, naar han drikker, — de store, stærke Mænd med de røde Ansigter — de er skrappe!«

»Men, Lucy, dog. De siger ikke, han slaar Dem? Det er jo frygteligt.«

»Ja, ikke? Navnlig naar jeg tænker paa, hvor mange Damer her i Reno, der trænger mere til en Omgang, end jeg gør.«

»Jamen, De bor jo i Reno — De kunde da blive skilt i en Haandevending.«

»Du Fredsens,« sagde Lucy. »Saadan noget kan en Kvinde da ikke faa sig loppet op til i en Haandevending. Der var forresten en Gang, jeg var lige ved det, jeg havde ogsaa Pengene til det; men jeg blev desværre nødt til at aflyse det.«

»Hvorfor det?«

»Jeg opdagede, jeg sku' ha' en Lille!«

Peggy hørte, at der var nogen ude paa Gangen. Hun skyndte sig at sige til Lucy: »Sig til Mary Haines, at jeg maa tale med hende — alene, inden vi skal spise.«

Og i det samme gik Døren op med et Brag og ind i Stuen traadte en mærkelig Fremtoning. En stor kraftig Kvinde, ca. 50 Aar, med et megetmalet Ansigt og et afbleget stærkt permanentet Haar. Hun var i Ridedragt med en enorm Sombrero paa Hovedet. Hun svingede en Ridepisk i den ene Haand og en Whiskykande i den anden. Hun gjorde et frygteligt opstadset Indtryk, men der var over hele hendes Apparition en Elskværdighed blandet med Dumhed. Det var Grevinde de Lage, en af Skilsmissefruerne.

»Aah — Peggy, mit søde Barn — hvordan har De det?«

Peggy gjorde Mine til at trække sig tilbage, men Grevinden elskede at have et Offer, hun kunde faa alle sine Udgydelser over.

»Tak, godt, Grevinde de Lage!« Peggy satte sig opgivende.

Grevinden betragtede omtrent Gulvet som en Scene, for samtidig med, at hun snakkede i en Uendelighed, ledsagede hun sin Tale med voldsomme Gebærder. »Hallo! Jeg har galopperet i Ørkenen som en Vanvittig — hele Dagen.« Hun satte Dunken hen paa Bordet. »Lucy, her er til et lille Bæger. Vi maa fejre Mrs. Haines Skilsmisse.«

»Aah, Grevinde de Lage, jeg synes ikke en Skilsmisse er noget at fejre.« Peggy var forarget paa Marys Vegne.

»Vent De bare, til De kommer af med ligesaa mange Mænd som jeg, Peggy!« Grevinden begyndte at afføre sig noget af det fantasifulde Rideudstyr. »Gift — skilt — gift — skilt! Men naar Gud Amor kalder, lystrer jeg blindt. Og voilà! Her er jeg i Reno igen.«

»Gid jeg var et hvilket som helst andet Sted,« udbrød Peggy oprigtigt.

»Min søde Pige — De har lidt Reno-Dille. Var De saa hos Doktoren? Hvad sagde han?«

Peggy, der de sidste Dage havde set ualmindelig bleg og trist ud, var blevet beordet til Lægen af Mary. Man kunde se paa hende, at hun ikke havde Lyst til at betro dette fantastiske Menneske, hvad Doktoren havde sagt. Hun stammede en lille Smule, da hun sagde:

»Han sagde, det var — den tynde Bjergluft.«

»Naa — la, la Peggy — det vænner De Dem til. Min tredie Mand var en Schweizer.« Sin Livshistorie luftede hun til alle og enhver og paa alle mulige Tider af Døgnet. Værst var hun, naar hun havde faaet et Par Drinks for meget. Men til Trods for hendes Taabelighed holdt de egentlig af hende. Hun var god nok paa Bunden og kunde være meget hjælpsom. »Jeg vil sige Dem, Peggy, — naar man bor i Schweiz, saa er man simpelthen nødt til at finde sig i Alperne.« Hun tog en Drink, inden hun fortsatte. »Jeg sagde altid til mig selv: Flora, dèr ligger de forbandede Alper — og det kan selv *du* med alle dine Penge ikke lave om paa!«

Det kedede Peggy usigeligt at høre om den velhavende Grevindes forrige Mænd, hun havde hørt det saa tit, og hun benyttede Øjeblikket, da Flora de Lage var ved at skænke sig en ny Drink til at smutte ud af Værelset.

Grevinden væltede saa i Stedet sin Talestrøm mod Lucy. »Aah, jeg skulde aldrig have nævnt Alperne, Lucy. Det minder mig altid om det skrækkelige Øjeblik, da Gustave, min tredie Mand, havde faaet mig til at kravle op paa Toppen af en af dem.« Hun kastede sit store Legeme ned i en Stol, tændte sig en Cigaret.

»Lucy! Træk mine Støvler af. Og skaf mig et Par Tøfler.« Og alt imens Lucy hev og sled i Støvlerne, fortsatte Grevinden: »Naa — dèr stod vi altsaa oppe paa Toppen — og pludselig gaar det op for mig, at Gustave har puffet mig ned. Jeg var rutsjet halvvejs ned ad Bjerget, før det gik op for mig, at det Bæst til Gustave ikke elskede mig mere.« Hendes Mine udtrykte den største Medynk med sig selv. Hun tog en ordentlig Slurk af Glasset og fortsatte muntert: »Men lille Amor beskytter sine udvalgte — jeg rutsjede lige ned i Armene paa min fjerde Mand, Greven.«

Lucy sagde, idet hun var ved at gaa ud paa Gangen med Ridestøvlerne: »Er det ikke ham, De skal skilles fra nu?«

»Jo, selvfølgelig, lille Lucy.« Hendes Stemme blev ynkelig. »Noget maatte jeg da gøre, da jeg opdagede, at han kom Arsenik i mine Hovedpinepulvere.«

Hvis hun altid havde talt saadan fra tidlig Morgen til sen Aften, som hun gjorde her i Reno, undrede det saamænd ingen, at hendes Mænd paa flere Maader søgte at komme af med hende. Det maatte være som et Mareridt at være tvungen til at leve under samme Tag som hun. Hun drak og røg bravt, alt mens hun nynnede:

»Ah — l'amour — l'amour! Har De nogensinde været forelsket, Lucy?«

»Ja.«

»Det maa jeg endelig høre. Fortæl mig det hele, Lucy.«

»Det er saamænd ikke noget at fortælle. Grevinde. Men det var en meget rar Tid, mens han gik og gjorde sig lækker. Det var et mægtigt flot Syn, naar han kom galopperende over Bakkerne. Himlen var høj og blaa — og hans Haar skinnede i Solen som en anden Reserve-Jesus. Naa — og saa stod vi ved Plankeværket og filmede. Men De ved jo, hvordan de store, stærke Mænd med de røde Ansigter er, Grevinde — de gaar lige til Sagen. Og saa blev vi gift. Og fra det Øjeblik har jeg haft for travlt til at tænke paa Kærlighed.«

Grevinden nikkede engang imellem, men hørte overhovedet ikke efter, hun var optaget af sine egne Affærer.

»Næ, Sagen er, at jeg har giftet mig med alt for mange Udlændinge, Lucy. Jeg tror, jeg vil slaa mig paa indenlandske Varer igen.«

»Go'da', Grevinde — naa, hvordan har de vældige Gangere det?« Den kække Stemme kom fra et knaldende fikst Pigebarn sidst i Tyverne; hun kom netop ind i Værelset fra Balkonen, der løb rundt om hele Huset og forbandt Værelserne med hinanden. Hun var i en temmelig paafaldende Hjemmepy af lækker Silke i brunt, knaldrødt og irgrønt. En dristig Farvesammensætning, der tydede paa en noget outreret Smag, men som passede glimrende til hendes store, kloge, brune Øjne og gnistrende sorte Haar. Miriam Aarons var hendes Navn. Hun slentrede over til Grevinden, skænkede sig en Drink.

»Jeg har lige været ude en Tur — Galop! Galop! Galop! Men jeg har givet mit Følelses-

Forsidebilledet til Nr. 28 er efter Maleri af Sigurd Kielland Brandt: Kosterbaad. Efteraarsudstillingen 1943. Charlottenborg.

liv Ferie, Miriam! Om to Uger er jeg fri — fri som Fuglen — — væk fra det lille franske Snøvl! Men ak, hvorhen skal jeg flagre?«

Miriam morede sig altid over Grevindens poetiske Vendinger. »Formodentlig op til ham Præmie-Cowboyen paa hans lille Nutte-Farm!« Miriams Jargon var ikke kedelig, hun manglede aldrig Svar, altid havde hun et Par rappe Ord paa Læben. Og hun hentydede til Grevindens Forelskelse i en smuk ung Mand, som hun kunde være Mor til. Grevinden var for dum til at indse, at det udelukkende var hendes Penge, han var ude efter. Forelskelse var lige saa vigtigt for hende som at trække Vejret, og derfor maatte hun Gang paa Gang købe sig en Mand.

»Han er jo helt tosset efter Dem, Grevinde,« smigrede Miriam hende. »Han li'r Dem endnu bedre end sin Hest — og det er en Pokkers stor Hest.«

Grevinden rejste sig og sjoskede rundt paa Gulvet i røde Strømpefødder. »Han er en flot Fyr Buck Winston! Saa ung — og saa stærk. Har De lagt Mærke til, hvor hans Muskler spiller? Aah — det er dejligt!« Hun tog sig endnu en Drink. »Som Musik! Som Musik!« henaandede hun.

»Ja, han kunde knække en Kokusnød mellem de Knæ — hvis han ellers kunde faa dem sammen!« Miriams slanke Ben stod fast i Jorden. »Hør, Grevinde, han har vel ikke sat Sving i Deres reelle Hensigter, hva'?«

»Jo, Miriam, men De *ved*, jeg ligner ikke jer andre. Jeg har altid sat min Lid til *Kærligheden*. Jeg har ganske vist fire Skilsmisser, — tør jeg risikere en femte?«

»Hvad er det, De risikerer, — hvis en ung Pige tør spørge saa dristigt?«

»Jeg mener kun — jeg tror ikke, Buck rigtig vil *gøre* sig i de højere Kredse.«

»Selv Mrs. Astor vil ikke kunne nægte, at Buck er køn.« Miriam morede sig dejligt over den elskovssyge Grevinde. »Hvis jeg var lige saa rig som De, saa vilde jeg tage ham en lille Tur til Hollywood først, og saa præsentere ham i Selskabslivet bagefter.«

»Hollywood? De siger noget!« Flora de Lage var henrykt over den gode Idé, Miriam forærede hende. »Jeg kan jo gøre ham til Filmstjerne. Herregud — min anden Mand var Gondoliere i Venedig. Og da han havde været gift med mig en Maaned, lod en Hertuginde sig bortføre af ham! Ah, l'amour!«

»Hej, Miriam! Hej, Grevinde!«

De vendte sig om ved den kendte Stemme og saa Sylvia i Aabningen til Balkonen — elegant som altid — svøbt i en Housecoat af lækkert blomstret Silke — hendes pikante Ansigt med en fuldendt Make-up — de flammende Lokker i sirlige Krøller — de velholdte Hænder med tigerblodfarvede Negle. — I sit Had og Raseri til Howard over den Maade, han havde behandlet hende paa, ja, i sit Arrigskab paa sig selv over, at hun var blevet opdaget, glemte Sylvia Fowler aldrig den omhyggelige Pleje af sit Ansigt og sin Krop. Hun skulde vise alle disse dumme Kvinder, at hun endnu en Gang kunde hævde sig. Og hun var fuldt overbevist om, at hun ved Hjælp af sin snedige og beregnende Hjerne og straalende Udseende atter vilde være i Stand til at skaffe sig en Position — en Mand med en Karrière, der langt overstraalede Venindernes.

»Davs, Sylvia — skal du ud at danse,« sagde Miriam bramfrit.

Sylvia, Miriam og Grevinden havde ikke kendt hinanden før her i Reno. Grevinden var Sylvia fuldkommen ligegyldig; men der var noget ved denne Miriam, som interesserede og samtidig ærgrede hende. Sylvia var ganske klar over, at hun kunde lamme de fleste af dem med sin skarpe Tunge, men dette unge Pigebarn, der oven i Købet saa godt ud, havde ved rappe og kvikke Svar stadig faaet det sidste Ord. Sylvia var i det onde Lune i Dag, derfor søgte hun ind i Marys Stue for at faa noget af sin Ærgrelse ud over den blide Veninde.

Hun skænkede sig en Drink. »Jeg skal ud at solde med en Ven.«

»Hvor har du fisket ham,« spurgte Miriam interesseret.

»Paa Bar Royal — jeg vil ikke sidde og hænge med Næbbet som Mary.« Selv om Mary ikke var til Stede, kunde hun ikke nære sig for at sige noget nedsættende om hende.

»Stakkels Mary! Hvis Manden barc gav hende Skygge af Anledning, saa tog hun ham igen,« sagde Grevinden medfølende.

»Hun ejer ikke Stolthed i Livet. Jeg vilde før lade mig flaa levende end tage Howard igen! At han vovede at sparke mig ud paa den Maade. Efter alt hvad jeg har ofret paa ham,« kom det indædt fra Sylvia.

Miriam betragtede hende med en lidt haanlig Mine. »Hvad for Eksempel,« spurgte hun.

»Jeg har givet ham min *Ungdom!*«

»Hvad kan en Kvinde gøre bedre med sin Ungdom — end at skænke den til en Mand,« halvnynnede Grevinden drømmende.

»Hun kan da ikke sætte den i Sprit!« Den slagfærdige Miriam var ude efter Sylvia.

»Men hvordan kunde Deres Mand smide Dem ud, naar De var ham tro,« spurgte Grevinden troskyldigt.

»Mener De at antyde, at jeg ikke var ham tro,« fo'r Sylvia op.

Miriam gav en lille Latter fra sig.

»Hvad ler du af,« hvæsede hun hen mod Miriam.

»Jeg hører til de intelligente Kvinder, Sylvia!« Miriam hævede sit Glas. »Naa — en Skaal for de Piger, der forstaar at skrabe til sig — og som kan blive ved at skrabe til sig!« Hun fortsatte let henkastet: »Og du har nappet dig en ordentlig Bid!«

»Det skulde ogsaa bare mangle.« Sylvias grønne Øjne var to smalle Sprækker. Hvor vovede denne Miriam at slynge hende alt dette i Hovedet. Men hun skulde faa Ram paa hende en Dag.

»Jeg har aldrig set saa meget som en Sou fra nogen af mine Mænd — ikke engang af min første.« Grevinden begyndte atter paa »sine Mænd«, der var hendes Yndlingsstof.

Miriam sad mageligt henslængt i en Lænestol, tændte sig en »Lucky Strike«, alt medens hun under halvt tillukkede Øjenlaag iagttog Sylvia, der ophidset gik op og ned ad Gulvet.

»Goddag, lille Dronning. Hvordan gaar det?« sagde Miriam pludselig til Mary, der stille kom ind med en Del Breve i Haanden.

»Tak, glimrende.«

»Det er Løgn.« Miriam havde ondt af Mary, der saa mere elendig ud end nogen Sinde, — der havde aabenbart ikke været noget Brev fra hendes Stephen.

»Jeg er hundesulten, Mary,« beklagede Grevinden sig.

»Maden kommer straks op. Lucy er netop nede for at hjælpe med at bære den op.« Mary gav Sylvia et Brev, og idet hun kikkede paa Udskriften, sagde hun: »Her er et til dig, Sylvia. Er det ikke fra Edith?«

»Jo, de infantile Kragetæer er da ikke til at tage fejl af. Der var ingen Brev til dig, Mary?« De sidste Ord sagde Sylvia i en medfølende Tone.

(Fortsættes).

»Jeg har lige været ude en Tur — Galop! Galop! Galop! Men jeg har givet mit Følelsesliv Ferie, Miriam! Om to Uger er jeg fri — fri som Fuglen — — væk fra det lille franske Snøvl! Men ak, hvorhen skal jeg flagre?«

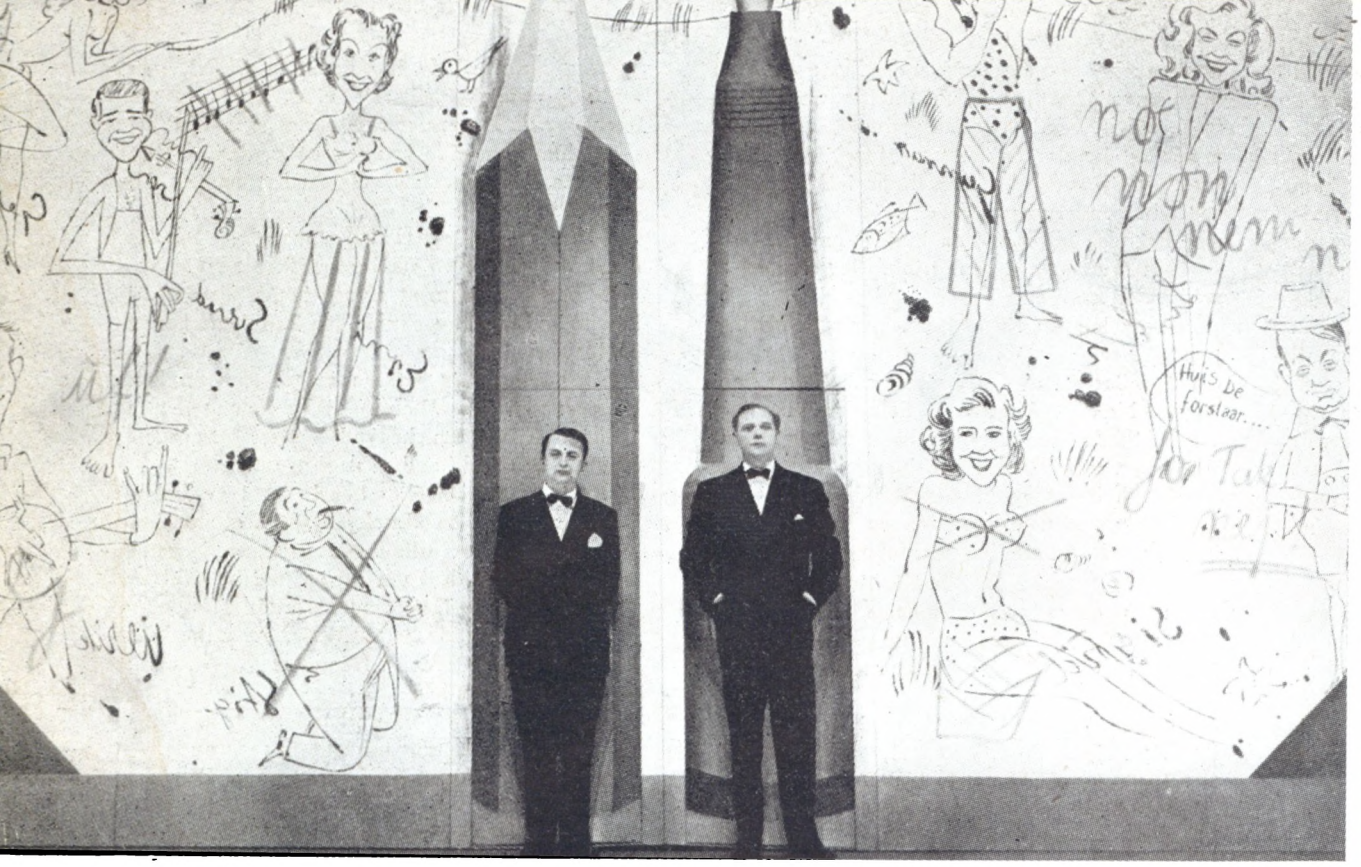

HORNBÆK-REVYEN

paa Marienlyst

Stig Lommers aarligt tilbagevendende Sommersukces

Tekst: MARIETTA
Foto: MYDTSKOV

Billederne paa denne Side:

Øverst tv.: Kjærulff-Schmidt som Censors blaa Blyant og Gunnar Lauring som Revyforfatterens Fyldepen diskuterer Mulighederne for at skrive Revy.

Øverst th.: »Vi er alle i samme Baad« synger Kjærulff-Schmidt — et helt Festfyrværkeri.

Midten tv.: Den vævre Gerda Neumann i Hollywood Parodi.

Midten th.: Lisbeth Movin og Kjærulff-Schmidt i Noel Cowards elegante Sketch »Privatliv«.

Nederst tv.: Lisbeth Movin knæler ned blandt Sikker Hansens blaa Træer med grønne Blade og synger den poetiske lille Vise »Det helt lysegrønne Haab«.

Nederst th.: Den kække Oldtidspige, Sigrid Horne Rasmussen, i diminutiv hvidt Lammeskind synger om den frie Natur.

Billederne paa næste Side:

Øverst th.: Erni Arnison i en raffineret Folies Bergère Parodi.

Øverst tv.: Svend Asmussen, Gerda Neumann og Hans Ulrik svæver gennem »En lille yndig Fjer«.

Derunder: Slavehandleren Stig Lommer udbyder sine fire Kunstnerinder til Salg:

Hvad tror De, jeg skal med Kvinder?
Jeg handler med hvide Slavinder.
Jeg har lige solgt Berthe Quistgaard til Rex.
Her ser De et nyt lille Udvalg
i tilsløret Skrud.
Det er mit aarlige Udsalg,
kom saa rask med et Bud.
Salem alei —.

STIG LOMMER er rykket ind med sin Hornbækrevy paa Marienlyst — Nordsjællands nye Teater, hvor røde Vægbeklædninger med gule Kongekroner og ganske dejlige Prismelysekroner skaber et herligt Rum, — og paa den dybe, brede Scene har Lommer med sin Sans for Farver tryllet den ene Dekoration lækrere end den anden frem som Baggrund for sine udsøgte Skuespillere.

I Aarenes Løb er Hornbækrevyen blevet den Revy, man glæder sig til; men hvordan kommer man derop i disse Tider? Stig Lommer gi'r Løsningen:

Tiden kan jo sommetider falde lang,
og til en Smule Moro har vi alle Trang,
dersom De en Dag har Brug for lidt Humør,
saa kan jeg anbefale Dem at ta' til Helsingør.
Saa'r der et af to, De kan gøre,
De kan enten gaa eller køre,
hvis De kører, saa'r det godt,
men har De skikkelige Fø'er,
saa kan De sagtens naa at gaa til Helsingør.

En fiks og vittig Prolog med Gunnar Lauring og Kjærulff-Schmidt, der henholdsvis som Forfatterens Pen og Censors blaa Blyant udveksler følgende Replikskifte:

Jeg er en Pen — og som De ser en Fylde,
en Ven, et Vaaben for min Ejermand,
hvormed han kan forarge og fortrylle
alt efter sit Behag det ganske Land.
Han er Revyforfatter — rent ud sagt —
før var han dog en Faktor — ja, en Magt,
men nu er baade Magt og Ære borte.
Hans Negle bliver klippet meget korte,
den Frodighed og Kraft, som Gnister slaar,
er faldet fra ham li'som Samsons Haar.

Blyanten:

Og jeg er Censors blaa, berømte Blyant,
min Gerning er paa ham at holde Styr, —
hvis han har vanskeligt ved at begribe,
at der maa være Grænser i Revyer.
Hvert lille Ord jeg paa en Guldvægt vejer
og aner ondt der, hvor jeg knapt forstaar,
der kan jo siges meget med Tankestreger
og mellem Linjerne — just Ting, der slaar.
Men hvis jeg frygter, der er Ko paa Isen,
saa stry'er jeg hele Sketchen eller Visen.

Stig Lommer synger paa sin ligevægtige Maade:

Abrahamsen, Radioens Sangerhelt,
med sin Heltinde havde det saa ideelt,
men saa kom en Dag en Fru v. Loschebrand
og kurred': »Kaj, jeg elsker dig, og du skal vær' min Mand!«
Saa var der ét af to, at han ku' gøre —
sige Nejtak eller forføre,
sige Nej, det er saa flovt,
det andet derimod er sjovt,
og saa gik Abrahamsen hen og blev forlov't.
Et af to det skylder jeg Damen,
Kærligheden eller Reklamen,
saa lad hende faa Reklame, jeg kan altid blive a' me'
hende, inden denne Spøg den bli'r for drøj.
De gav et Party og bytted' Ring,
med seksten Pressefotografer rundt omkring.
Da de kom hjem i Boudoiret,
sa' Friherr'inden: »Kaj, nu skal vi ha' det rart!«
Saa var der eet af to, han ku' prøve,
ta' det som en Mand eller løve.
Han sang: »Snart er Natten svunden«,
men saa spidsede hun Munden.
Ih, du Fredsens„ hun vil kysses! Gud!
Jeg fjerner mig et Bøsseskud
fra Hjemmet, og saa gik han hen og gjorde det forbi,
det er første Gang han har min Sympati.

Lisbeth Movin med de store blaa Øjne og det gyldne Haar synger en henrivende Skønsang om det helt lysegrønne Haab, en Hemingway-Sketch, en Noel Coward-Sketch, alvorlige og pikante smaa Glimt afløser hinanden og giver hele Staben rig Lejlighed til at udfolde deres Talenter.

De tre — Gerda og Ulrik Neumann og Svend Asmussen — er uforlignelige i en fantastisk Parodi paa Hollywood-Stjerner — Greta Garbo, Gøg og Gokke og Marx Brothers — man morer sig overdaadigt. I »En yndig lille Fjer«, et elegant og raffineret Nummer af Verdensformat, gled de dygtige unge Mennesker fjerede om mellem de mange Instrumenter, som de alle skiftedes til at beherske, mens de sang:

En yndig lille Fjer,
som ingen andre ser,
vi svæver ganske — sch — omkring,
vi har det noget saa — det har vi,
og det'r en uvuvurderlig Ting.

Sigrid Horne Rasmussen forstaar at faa det helt rigtige ud af en Revyvise, og her skal De høre lidt af hendes Schlager:

Nu har de jo filmet vores Oldtid,
det var vel et Maaltid.
Der var mange unge Pi'r, der filmed' der
med Haaret ned til her.

(Fortsættes Side 35).

Hidsighed og Hofteholdere

Tekst: ELSE

Tegninger: GEORGIA FLENSBORG

JEG har hele mit Liv været saa rædsom bange for hidsige Mennesker, og man har jo i Livets Lob truffet en Del. Mine forste Oplevelser i saa Henseende var en Legekammerat, jeg havde i seks Aars Alderen, som var saa hidsig, at hun, dersom hun ikke fik sin Vilje, omgaaende blev ligbleg og skelojet og med overjordiske Kræfter ga 'sig til at slaa los paa mig med det, der var nærmest. Vort Venskab sluttede brat efter et saadant Anfald, hvor det var saa uheldigt, at det, der i Eksplosionsojeblikket laa nærmest, var den lille Rive, hvormed hun og jeg i fredelige Stunder rev i vor Barndoms Have.

Efter mit Hospitalsophold fandt mine Forældre det opportunt at flytte til en fjerntliggende Bydel, for dog at bevare de sammenflikkede Rester af mit Hoved. Men naar jeg endnu den Dag i Dag til Tider reagerer ganske modsat alle andre Mennesker og faar en Masse forflojne og fantastiske Idéer, saa troster mine indviede Venner mig altid med, at det er min af hin Rive perforerede Hjerneskal, der er Skyld i alle Ulykkerne. Saa var der min Matematiklærer, der som alle de, der tilhorer dette ejendommelige Fag, deler Menneskeheden i to Grupper: De, der forstaar Matematik — — og de andre (nærmere betegnet: Idioterne). Jeg behover sikkert ikke at oplyse Dem om, at jeg tilhorer den sidstnævnte Gruppe. Men hvis saa bare min Matematiklærer havde slaaet sig til Taals med den Kendsgerning, men han folte sig qua Pædagog forpligtet til hver eneste Time at ta' et Kvarter, hvor han i afmægtigt Raseri og med en Lineal svirpende til alle Sider tordnede imod disse Taaber — disse Analfabeter, der spildte hans kostbare Tid.

Forresten er jeg begyndt at se med noget mildere Øjne paa Matematikken, efter at jeg forleden havde en meget tiltalende om end noget distrait Professor til Bords. Det var saadan set lidt af en Mærkedag for mig, for det er vist forste Gang, at jeg i et Selskab har været helt tavs en Aften igennem.

Det begyndte med en ganske uskyldig Bemærkning fra min Side, hvor jeg for at være elskværdig sa' til Geniet, om det ikke i Længden var et lidt trist og tort Fag at beskæftige sig med, hvortil Professoren svarede: »Tvært-

Min Matematiklærer folte sig qua Pædagog forpligtet til hver eneste Time at ta' et Kvarter, hvor han i afmægtigt Raseri og med en Lineal svirpende til alle Sider tordnede imod disse Taaber — disse Analfabeter, der spildte hans kostbare Tid.

imod — Matematik kræver to Ting af den, der dyrker det, nemlig Fantasi og Sans for Elegance.« Dette kom mig ganske overraskende. Efter denne Formel skulde jeg altsaa være et oplagt matematisk Talent. Jeg anmodede om at faa dette nærmere uddybet. Min kønne Bordherre sa': »Meget gerne,« — og saa rullede Lavinen. Klokken var dengang 18,09. — Klokken 24,18 standsede vi udenfor min Gadedør. Professoren havde da talt uafbrudt Matematik i seks Timer og ni Minutter, hvilket vil sige: under tre Retter Mad og Dessert med paafolgende Kaffeerstatning. Under Solooptræden af en Super-Sopran-Sangerinde — endvidere under en heftig Diskussion om, hvad Sandhed egentlig var, og under en smeltende Tango, som han trods sine x + y = z Komplekser dansede ganske betagende. Og nu til sidst under Hjemturen gennem den foraarslune By.

Min Hjerne var efterhaanden saadan, at jeg var klar over, at hvis han ikke snart holdt op, vilde jeg enten gi' mig til at skrige, saa hele Kvarteret vilde styrte i Beskyttelsesrum, eller ogsaa vilde jeg den paafølgende Dag blive kørt paa sjette Afdelings urolige Gang, fordi jeg gik omkring og sa' til Folk, at mit Hoved var en Bikube, og at de skulde passe paa, at Bierne ikke stak dem, naar de floj ud og ind ad mine Øjne og Ører.

Men alt endte lykkeligt. Min elegante og fantasifulde Ven tog Afsked med en hjertelig Tak for den interessante Aften, og jeg vaklede op i Seng og faldt i en Tornerosesøvn, der fik Bikubens Indhold til at forstumme.

Men det var Hidsigheden, vi kom fra.

Min første Kontorchef var heller ikke af de blide. Han blev saa »lynende trekvart« over de stenografiske Røverhistorier, jeg fik ud af hans Diktat, at han rasende fejede Skrivebordspladen i sit Kontor ren for Papirer, Blækhuse

SIDERNÉ

17-18-19-20

MANGLER

Fuldskæg!« Han saa efter, hvor Stemmen kom fra, og der sad Dina i sin Bil.

»Kører du med?«

»Paa en Biltur?«

Hun lo. »Hvor skal du hen?«

»Hjem, formoder jeg.« Han skulde spise til Middag hos Isa, men det var for tidligt at køre derhen.

»Jeg skal til den anden Ende af Byen og hente en Pakke til Mor. Vil du med?«

Ja, hvorfor ikke? Det vilde være dejligt at faa en Tur i den aabne Vogn.

Trafikken standsede dem. En Bil med to Mænd holdt ved Siden af dem, og da de fik Øje paa Vincents Skæg, rystede de af Grin.

»Der ser du en anden grim Fisk,« sagde Dina og drejede Hovedet mod en Dame, som stirrede paa Vincent gennem Bagvinduet af sin Bil. Vincent lo og fortalte hende om Sekretæren paa Kontoret.

»De tror, du er blevet sær,« sagde Dina. Han saa tankefuldt paa hende. »Vincent, det er bedre, at du tager det væk, inden det er for sent ... Du vil snart mærke, at Folk vil vende sig fra dig.«

Vincent lænede sig tilbage og aandede dybt ind. Det var dejligt at være ude fra Hospitalet, at være fri ... »Hvorfor sagde du, at jeg ikke kunde faa mit Skæg til at vokse?«

Dinas mørke Øjne lo mod ham. »Ved du ikke det endnu?« Hendes var dybere end sædvanlig, Vincent opdagede, at det var en meget behageligere Stemme. »Ved du hvad, Vincent, der findes en Del Mennesker, som burde faa Tyfus. Det er ikke — jeg mener, du har faktisk — Sygdommen har forandret dig.«

»Hvad ved du egentlig om mig,« spurgte Vincent.

»Til Trods for, at vi ses saa sjældent, maa du ikke glemme, at jeg har kendt dig længe.« Han rødmede, da han mindedes for Aar tilbage, og hun lo ad ham. »Du maa indrømme, at Skæg passer ikke rigtig til Idealet af en Mand.«

»Nu kan det være nok. Det var en taabelig Idé fra Begyndelsen. Nu er jeg træt af den.«

Isa stod og ventede paa ham, da Dina satte ham af ved Laagen.

»Der staar en Cocktail til dig,« sagde hun koldt. »Du kommer temmelig sent.«

»Ja, desværre,« mumlede han.

»Far og Mor er gaaet ud, saa vi maa spise sammen alene.« Hun satte sig i en Stol ... »Vincent, vil du barbere det mærkelige Skæg af?« Han tømte sit Glas, inden han svarede:

»Mærkelige?«

Hun bøjede sig ivrigt frem mod ham.

»Vincent, er det Dina Saetti, der har faaet dig til at lade Skægget vokse?« Han stirrede paa hende.

»Dina Saetti? Er du gal?« Hun rystede paa Skulderen.

»Det var lige saadan noget, hun kunde finde paa.«

»Det kunde hun maaske nok,« svarede han, mens han tog sig en Drink til.

»Ja, det er ikke, fordi det kommer mig ved, men hvornaar er du blevet saa intim med Dina?«

»Intim?«

Isa stampede i Gulvet. »Hold op med at gentage alt, hvad jeg siger. Har jeg ikke Lov til at stille dig et enkelt Spørgsmaal?«

»Jo, selvfølgelig. Dina kom et Par Gange paa Hospitalet og saa til mig, og i Dag mødte jeg hende, og hun inviterede mig paa en lille Tur. Maa man ikke det?« Isas Læber begyndte at dirre. »Vincent, hvad er der sket? Du er ikke dig selv. Er det Skæggets Skyld? Det gør dig saa brutal og væmmelig. Det ...«

Vincent lo, og Isa førte Lommetørklædet til Øjnene, da Stuepigen kom ind og sagde, at Middagen var serveret.

Under Middagen saa Vincent paa Isas kønne Hoved og bløde hvide Arme. Saadan skulde de sidde og spise Dag efter Dag, Aar efter Aar. Han havde ikke tænkt paa det før. Og han begyndte, som overfor Chefen, at forklare hende om Viljen til at være et Individ, et Symbol for personlig Uafhængighed. Men hun forstod det ikke, beskyldte ham blot for ikke at være sig selv. Og Vincent savnede Dina, for han var klar over, at hun vilde forstaa ham, og han følte, at det betød meget for ham, at Dina forstod, hvad han *mente*.

»Jeg vilde egentlig ikke have det Skæg, og slet ikke beholde det for stedse. Og det er muligt, jeg tager det af i Aften.« Isa rejste sig og slog Armene om ham.

»Aah, Vincent, hvorfor sagde du ikke det til at begynde med? Jeg er saa glad.«

»Jeg sagde ikke, at jeg *tog* det af, kun, at jeg tænkte paa det.«

Hendes Læber dirrede igen. »Du har forandret dig saa meget.« Han nikkede alvorligt, men det kunde hun ikke holde ud, hun blev som en rasende Furie. »Vincent, enten tager du det Skæg af, eller ogsaa vil jeg aldrig se dig mere.«

Det var egentlig ikke pænt af ham, tænkte han senere, da han gik ud gennem Laagen. Fem Minutter med en Barberkniv, og Isa havde været villig til at gaa ned ad Kirkegulvet med ham. Hun havde ingen Anelse om, at de var skiltes paa Grund af et Principspørgsmaal.

Hans Farmor sad ved sit Skrivebord, hun saa paa ham med sine skarpe Øjne. »Du kommer tidligt hjem. Hvordan har Isa det?«

Vincent satte sig og saa paa hende. »Spørger du bare, eller ved du noget?«

»Nej,« sagde hun leende. »Jeg kunde tænke mig et Glas Sherry — vil du have en Whisky?« Han havde aldrig før haft denne rare Følelse af Samhørighed. Det var, som om hans Skæg hørte til her mellem de tunge Møbler.

»Jeg fortsætter ikke i Firmaet,« sagde han pludseligt.

»Hvorfor ikke?« Hun lyttede ivrigt til det, han havde at fortælle.

»Jeg har sparet lidt sammen, tilstrækkeligt til, at jeg kan aabne mit eget Kontor ... Det er Hasard naturligvis.«

»Hvad har jeg mine Penge til,« spurgte Farmoderen. »Det bliver første Gang, jeg spekulerer med dem.« Hun saa forskende paa ham. »Vincent, jeg har længe villet spørge dig ...« og hun viste ham Kuponer, Checks, Forretningspapirer. »Jeg er træt og gammel og ønsker blot, at du vil tage dig af alt dette.«

Hendes Sønnesøn brast i Latter. »Er det mig eller mit Skæg?«

»Selvfølgelig dig — jeg er ingen Tosse.«

»Det ved jeg, at du ikke er. Men hvorfor dette. I tredive Aar har du selv ordnet alle dine Affærer.«

»Hvor skulde jeg vide, hvorfor jeg gør det,« sagde den gamle Dame djærvt. »Maaske ved du heller ikke selv hvorfor? Jeg tror, din Sygdom har gjort dig godt.« Vincent fo'r sammen. Dina havde jo sagt noget lignende.

»Du er blevet voksen, det er hele Sagen.«

Men Vincent rystede paa Hovedet. »Det er Skægget,« sagde han og lo lidt. »Det skræmmer mig næsten.«

»Skræmmer dig?«

»Ja, jeg tror, jeg vil forsikre det.«

»Eller tage det af.«

Hendes Sønnesøn stirrede paa hende. »Men jeg troede, du syntes om mit Skæg?«

Hun lo. Vincent førte Haanden op til Skægget. Hele Dagen havde det været som en Slags Magnet for ham, gennem hvilken han havde vurderet Mennesker, og gennem hvilken han selv var blevet vurderet.

Da han kom ned næste Morgen, sagde hans Farmor leende: »Det er morsomt, hvor du stadig ligner din Farfar ... Jeg har nu heller aldrig troet, det var Skægget.«

Han følte det, som om han aldrig havde været syg. Han gik med lange Skridt gennem Gaderne som en Erobrer. Chefen saa forbavset op, da Vincent kom ind paa Kontoret.

»Jeg kan se, du har tænkt over Sagen. Ser du, der er noget ... umoderne over et Skæg.«

»Jeg kommer blot for at sige; at jeg vil holde op her. Hvis jeg nogensinde skal begynde mit eget Firma, er det bedre at begynde ...«

Derefter gik han til Isa. Hun saa surmulende ud.

»Jeg formoder, at du tror, at du bare behøvede at tage det Skæg af og saa sige, at du var ked af det, saa jeg kunde undskylde dig,« begyndte hun raabende.

»Jeg er ikke ked af det, Isa, det vil sige, jeg er ked af, at jeg har saaret dig, men jeg kan ikke være anderledes. Der er bare det, at jeg maa have Skæg, hvis jeg har Lyst til det ... Forstaar du det?«

»Ja,« sagde Isa, vendte sig om og gik ind i Huset. Vincent gik op ad Gaden.

Henry Saettis Hus var det mest imponerende i Byen. Det var mange Aar siden, han havde været her. Da han ventede i Hallen, kiggede han paa sit eget Spejlbillede.

»Beundrer stadig sig selv,« kom det spøgefuldt fra Dina, idet hun smilende gik hen imod ham. Hans Ansigt blev alvorligere, da hun sagde: »Naa, du kunde ikke holde det ud, det troede jeg nu heller ikke.«

»Ansigtet er vel mit eget, eller skal jeg spørge dig om Tilladelse — igen?«

Hun rødmede. »Jeg forstaar ikke, hvad du taler om, og desuden ...«

»Jeg skal vise dig det,« sagde Vincent og lagde sine Arme om hende og kyssede hende. »Det tog lang Tid at lære, men naar jeg har lært noget, saa kan jeg det ogsaa,« forklarede han og kyssede hende igen.

»Aah, Vincent,« sagde Dina. Et Øjeblik trak hun sig ud af hans Arme og saa paa ham med de lysende Øjne. »Sandt at sige, saa afskyr jeg Skæg. Jeg spekulerede virkelig paa, hvordan jeg skulde faa dig til at tage det væk. Jeg ...«, hun stammede, da hun saa hans rolige, muntre Øjne. »Men naturligvis, hvis du nødig vilde have ...«

Vincent gned sig med Haanden over sin glatbarberede Hage. Napoleon havde været glatbarberet, Cæsar, George Washington. Og mange andre ...

»Ja, Idéen var god,« sagde han. »Men jeg tror nu ikke, jeg behøver noget Skæg.«

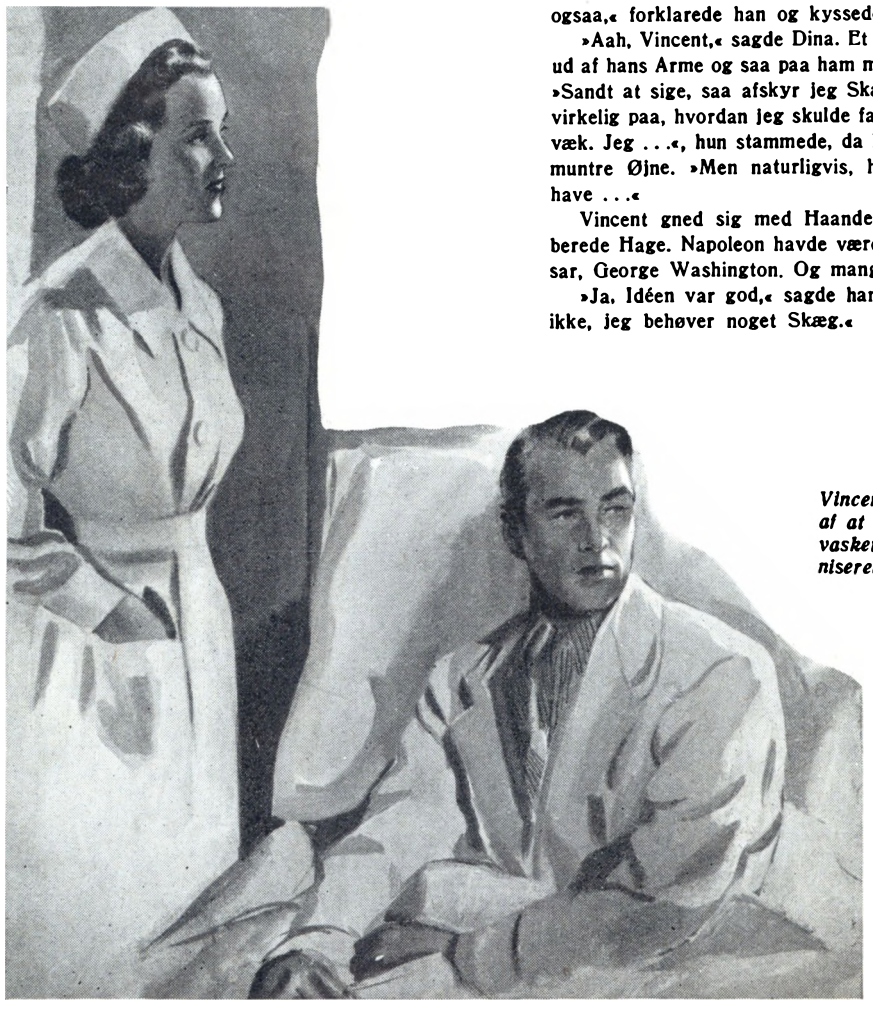

Vincent var træt af at blive madet, vasket og tyranniseret.

Elegant Bryllup

paa Hotel d'Angleterre

Tekst: Irme Enghusen
Foto: Ella Haahr

(Læs Teksten Side 30)

1) Det kønne unge Brudepar med de tire Brudepiger: Frk. Carmen Scavenius, Brudens Søster Frk. Tove von Scholten, Beke Ahlefeldt-Laurvig og Frk. Dyveke Brun.

2) Brudgommen Greve Ditlev Ahlefeldt-Laurvig med sin Mor Grevinde Ahlefeldt-Laurvig i bleu Romaine med Sølvrævecape.

3) Fru Løjtnant Castenskjold-Benzon og Direktør Jørgen Anthon.

4) Baronesse Elisabeth Blixen Finecke og Greve Claus Ahlefeldt-Laurvig.

5) Frk. Michaela Treschow i henrivende lyserødt Tyll og stor lyserød Hat.

6) Hr. Landsretssagfører Holm og Fru Anthon i Georgette holdt i to røde Nuancer.

7) Fru Litten Scavenius og Baron Axel Reedtz-Thott. Fruen bar en ganske dejlig jadegrøn Taftkjole med stor sommergul Straahat.

8) Brudgommens Far Greve H. B. Ahlefeldt-Laurvig, Stensballegaard, med Brudens Mor Fru Anna von Scholten i royale Romaine med lysegraa Silkehat.

9) Risengrynene raslede ned om det unge Brudepar, da de forlod Festen for at drage paa Bryllupsrejse.

10) Frk. Gladys Zachariae i blaa og hvidblomstret Helsilke med en lille hvid Fjerhat, Hr. Løjtnant Joan von Scholten, Frk. Agnete Frigast i brun- og hvidternet Taft med Hat af Kameliaer og Greve Christian Ahlefeldt-Laurvig.

11) Greve Julius Ahlefeldt-Laurvig, Direktør Andreas Holm og Grevinde Ahlefeldt-Laurvig, Eriksholm.

12) Frk. Zachariae bliver galant hjulpet ned af Omnibussen.

13) De søde Brudepiger træder ud af Kareten.

Otto Berg og fhv. Minister Vilh. Buhl ved en Lodtrækning paa Børnenes Kontor.

Det kan naas endnu!

FRA Sekretær Otto Berg, Børnenes Kontor, har vi modtaget følgende:

Blot Læserne kunde se en lille Smule af den nervøse Barneforventning angaaende Muligheden for Sommerferie, som vi herinde paa Børnenes Kontor dagligt stilles overfor. Saa vilde Tilbudene strømme ind i større Mængder, end Tilfældet er — for det kan jo endnu naas at glæde et lille fattigt Bybarn med en god Sommerferie paa Landet. Og med samme Spænding, som Børnene afventer Ferietilbudene, følger de vore Muligheder for at skaffe Tøj og Fodtøj til dem.

Derfor siger vi: Kære Læser, hjælp os at skaffe Tøj til de allerfattigste Smaabørn her fra Storkøbenhavn, saaledes at de pæne i Tøjet kan komme til deres Ferieforældre! Det spiller saa stor Rolle for Moderen, der skal sende Barnet afsted — og ogsaa for Barnet selv, at det kan være bare nogenlunde ordentlig i Tøjet. Og det kan De hjælpe os med, kære Læser! Send os Deres Bidrag, som De nu har Raad til, ind til Børnenes Kontor, Kultorvet 3, København K., eller brug den lille, kendte gule Kupon i Frimærkehefterne. Klæb nye Frimærker paa Kuponen og udfyld den med Deres Navn og Adresse, saa har vi maaske en Overraskelse til Dem. En af vore gode Venner, Ginge Fabrikerne, har skænket os forskellige dejlige Gaver til Fordeling mellem Frimærkeheftebidragyderne. De kan risikere at faa et Hornung & Møller Kammerpiano, eller hvad mener De om et 14 Dages Landophold for 4 Personer paa en dejlig Gaard her paa Sjælland, eller Anemonesmykker fra Dragsted? Altsaa, kære Læser, hjælp os som saa ofte før, men gør det nu, for det haster! Husk, det er smaa, fattige og blege Københavnerbørn, der spændt venter paa Deres Hjælp!

Skuf dem ikke — det vil være Synd.

— — —

Som bekendt forekommer der i Apollorevyen et Gaardsangernummer, hvor Folk kaster Smaapenge op paa Scenen til Sangerne, og hele Indtægten gaar til Børnenes Kontor. En Dag, da en gavmild Borger smed en Haandfuld Penge op, skete det, at en Femøre ramte Arhoff paa Næsen. Næsen fik en Skramme, men Arhoff udbrød: »Og saa siger man, at Pengene ikke slaar til!« Hvilken Bemærkning naturligvis faldt i god Jord.

I Anledning af denne Historie har en Mand, der kalder sig en opmærksom Tilskuer fra Østerbro, sendt os følgende Ord:

»Da det forlyder, at Arhoff fik Næsen ridset, vil jeg gøre opmærksom paa, at det var Kobberfemøren, der blev ridset. Jeg var selv Tilskuer samme Aften, og hvis De skulde være til Stede i det hellige Øjeblik, naar Arhoff tager sin Pung frem, kan De selv overbevise Dem om det, da han *sikkert* har Femøren!«

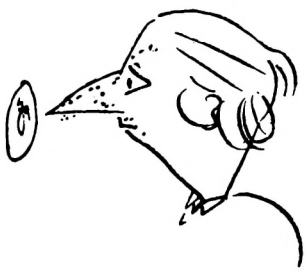

Vi har forelagt denne Insinuation for Arhoff, der fromt erklærer, at naturligvis faar Børnenes Kontor hvert eneste Pengestykke — enten det saa er ridset eller ej!

Barnedaab.

FORNYLIG kom jeg ved et Tilfælde til at overvære en fremmed Barnedaab i en af vore yndigste smaa Landsbykirker. Efter Daaben traf jeg udenfor i Solskinnet paa den idylliske lille Kirkegaard en af vort Aristokratis fornemste og elskværdigste Herrer, som ovenikøbet er Kirkeværge ved en af vore gamle Kirker inde i København. Vi kom til at tale om den smukke, enkle Daabshandling og Stemningen i den lille Kirke, som vi andre havde været meget grebne af. Herren fortalte mig da, at desværre havde han hørt (eller læst, det kan jeg ikke huske) en Historie om en anden Barnedaab i en anden Landsbykirke, og den havde gjort et saadant Indtryk paa ham, at han ikke kunde glemme den, og den var noget nær ved at ødelægge den oprigtige Glæde, det ellers ogsaa altid for ham var at overvære en Daab selv af et fremmed lille Barn.

Det var Regnvejr. Vandet silede ned i Strømme, mens Barnet ad Landevejen blev baaret til Kirke af sin Gudfar.

Han traadte frem foran Døbefonten med sin hvide lille Byrde, da Præsten, som Reglerne byder det, før Daabshandlingen begyndte spurgte Barnets Gudfar:

»Er Barnet hjemmedøbt?«

Hvortil Gudfa'ren opgivende højt og tydeligt svarede ud over Kirken: »Ja, Gu' er det gennemblødt!«

Violinpigen uden Violin.

NINA BENTZEN, den Violinistinde, der nylig debuterede og fik saa straalende en Kritik, er fra Fyn, hvorfra jo saa mange lødige Kunstnere er kommet.

»Jeg gjorde mine første musikalske Studier i Frelsens Hær i Aarup, hvor jeg er født,« fortæller Frøken Bentzen. »Jeg husker, der var en Tombola, og jeg var saa heldig at vinde en lille Figur med en Violin. Og jeg lyttede til Musiken, der blev spillet baade Trompet, Guitar og Mandolin, og hvad ved jeg.«

»Er De af musikalsk Familie?«

»Min Far er udpræget musikalsk. Han kommer ikke i Nærheden af et Instrument, uden at han kan fremtrylle Toner og Melodier, men hans Speciale er dog Violinen. Hans første Violin var hans eget Værk; den var lavet af en Træsko, hvorpaa han havde spændt Strenge. Det var, da han var Hyrdedreng og som en anden Pan sad ude i Naturen og spillede for sine Dyr. Som moden Mand fik han en rigtig Violin, og det var mig forbudt at røre den. Men jeg vidste, hvor den laa, og tog den frem og kunde straks spille »Per Nilen han drager sin Jolle paa Land«. Jeg var fire Aar dengang. Far kom til, men blev ikke vred — tværtimod, viste Far mig stor Forstaaelse og lagde Grunden til min Kærlighed til Musiken. Min Mor havde en ganske dejlig Stemme; men hun døde, da jeg var en lille Pige.«

»Hvornaar begyndte De at faa Undervisning?«

»Jeg begyndte som elleveaarig hos en Musiker i Aarup og kom nogle Aar efter til at spille hos den dygtige Kai Senstius i Odense. Da jeg var atten Aar, rejste min Lærer med mig til København, hvor det lykkedes mig at blive

Nina Bentzen.

Elev hos kgl. Kapelmusicus Peder Møller og fik Friplads paa Konservatoriet.«

»Det er ingen billig Ting saadan uden videre at komme til København at studere?«

»Nej, men min Far hjalp mig, det han kunde, og saa tog jeg Plads som Husassistent. Men Peder Møller syntes ikke, det kunde forenes med min Uddannelse, og elskelig som han og hans Hustru var, tilbød de mig, at jeg maatte bo hos dem. Det var en vidunderlig Tid; men desværre gjorde Peder Møllers Død en brat Ende paa min Undervisning og Ophold i det gode Hjem. Siden har jeg flakket rundt og har maattet klare mig ved at spille paa Restaurationer. Men jeg ønsker mange Gange, jeg udelukkende kunde hellige mig mine Studier; det er saa trættende at spille paa Restauration Aften efter Aften. Man kan jo ikke udelukkende holde sig til den Musik, man helst vil spille. Naa, men jeg har lært at kæmpe, og hvad er Livet uden Kamp? Jeg har heldigvis mødt fine, gode Mennesker, som har holdt Modet oppe hos mig og støttet mig med Raad og Vejledning. Desværre døde min anden Lærer, Gerhardt Rafn, efter at jeg havde faaet Undervisning hos ham et Aar. Min næste Lærer fik jeg Lov at vælge selv, og Hr. Christian Sandby er da blevet mig en prægtig og inspirerende Lærer.«

»Og hvad ønsker De saa for Fremtiden?«

»Først og fremmest en Violin; jeg har desværre ingen selv og har hidtil maattet laane mig frem. Men det er jo ogsaa et stort Ønske, for en god Violin kan ikke faas under 5—6000 Kroner. Og ellers ønsker jeg, at jeg helt kunde hellige mig mine Studier, navnlig nu, hvor jeg skal øve mig op til min Koncert til Efteraaret i Koncertpalæet og til en stor Koncert, som er arrangeret i Odense af de fynske Dagblade. Og saa ønsker jeg naturligvis, at jeg i Fremtiden maa forstaa at forvalte mit Pund . . .«

Karen Marie Løwert i Vinden.

DEN kække unge Karen Marie Løwert — en Søster til Lis Løwert — har vundet sig en privat personlig Sukces i Apollorevyen, hvor hun med faa Dages Varsel hoppede ind og overtog Gerd Gjedveds Rolle. Der var ikke Tid til megen Prøven, men det lykkedes hende ved Kammeraternes Hjælp straks at falde til Føje i Ensemblet. I Revyen gør Karen Marie Løwert Lykke med en Sang — »Naar der igen kommer Varer paa Disken«, og hun har et morsomt Swingnummer med Arhoff og synger Terzetter med Brandstrup og Arhoff i »Mystik«.

Den unge Skuespillerinde debuterede i Apollorevyen og vil ellers bl. a. være kendt fra Filmen »Det begyndte ombord« og »Livet paa Hegnsgaard«. Mest Glæde havde hun dog af sit Engagement hos Betty Nansen, hvor hun fik tildelt en Række udmærkede Roller, ikke mindst i Jubilæumsaaret. Godt ser hun jo ud, den unge Dame, og som det vil huskes, blev hun i 1937 Skønhedsdronning og kom til at repræsentere Danmarks Farver paa en Rejse ud i Europa.

Nu gaar Karen Marie Løwert og glæder sig til Efteraaret, da hun skal paa Tourné med Oscar Holst og Arne Weel. Det er Bajaderen, der staar paa Programmet, og Frøken Løwert skal spille Marietta, en Rolle, der tidligere har været udført af saa forskellige Kræfter som Liva og Marguerite Viby og nu sidst af Caja Heimann i Odense. Det er iøvrigt ikke første Gang, Frøken Løwert medvirker i Bajaderen. Da Stykket i Foraaret blev spillet paa Odense

Skuet

Karen Marie Løwert.

Elisabeth Bergstrand-Poulsen med sit Livsværk.

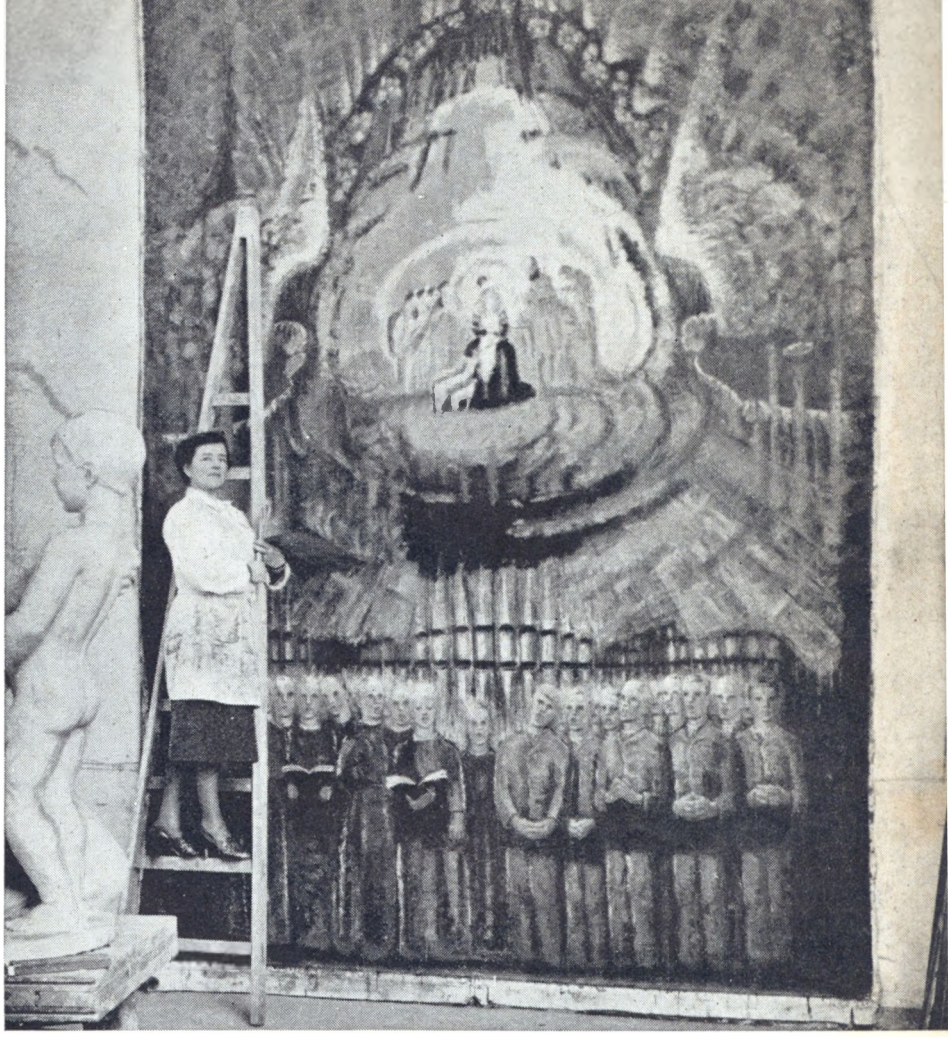

Oversætterforbundet har vist sin Eksistensberettigelse.

DEN 20. Februar stiftedes Dansk Oversætterforbund med det Formaal at arbejde for Bedring af danske Oversætteres økonomiske Kaar og for Sikring af deres kunstneriske Rettigheder.

»Kan De begynde at se Resultater,« spørger vi Forbundets Formand, Programsekretær Felix Nørgaard, Statsradiofonien.

»Foreningen har allerede vist, at den har Eksistensberettigelse,« svarer Formanden; »men konkrete Resultater foreligger ikke endnu. Vi fører for Tiden Forhandlinger med Forlagene, da vi ønsker at faa fastsat en Minimumstarif paa 40 Kroner Arket, d. v. s. for 1820 Enheder, og der er heldigvis adskillige Forlag, som er villige til at overholde en saadan Tarif. Ellers kan vi vist snart blive enige om, at der hidtil er givet alt for smaa Honorarer.

Endvidere arbejder vi paa Fastsættelsen af en Procentsats for andet og følgende Oplag; men her møder vi megen Modstand. Forlagene vil ikke anerkende dette; men vi mener, vi er berettiget hertil, da Oversættelsesarbejde er Aandsarbejde.

Et tredie Ønske, vi har, er Læsekredsafgift. Vi har rettet Henvendelse til Københavns Boghandlerforening og fremsat Krav om, at Oversættere i Lighed med Forfattere faar udbetalt en vis Del af det Beløb, der indkommer gennem Læsekredsene. Spørgsmaalet er for Tiden Genstand for Drøftelse. Naar Krigen er forbi, kommer udenlandske Forfattere for at faa, hvad der kan tilkomme dem paa denne Konto, og saa er det ganske aabenlyst, at Oversætterne ogsaa maa have deres Del. Man kan roligt paastaa, at uden udenlandske Bøger var der ingen Læsekredse. Men selvfølgelig ønsker vi ikke at optræde som Konkurrenter til Forfatterne; vi ønsker blot en tilsvarende Afgift. — I § 5 i Forfatterloven hedder det, at den, der oversætter et Værk, har for sin Oversættelse samme Rettigheder som en Forfatter, saa derfor kan man ikke affærdige os med, at vort Arbejde er manuelt.«

Felix Nørgaard.

»De kæmper ogsaa for at faa Oversætterens Navn nævnt ved Oversættelsesarbejder?«

»Det er en Underkendelse af Oversætterens Arbejde ikke at anføre hans Navn. Tilmed vilde det højne Literaturen, da enhver Oversætter saa nok skulde sørge for at være sit Arbejde bekendt.

Jo, Foreningen har sin Berettigelse — alene det, at den eksisterer. Det har altid sin store Værdi, at en Stand er organiseret, ikke mindst naar man har med Fidusforlæggere at gøre!«

Bryllup.

NU skal De høre en skandaløs Historie, som jeg har faaet den fortalt, og som hændte for ganske nylig ved et elegant og mondænt Bryllup i København. Brudeparret skulde forlade Bryllupsselskabet og havde paa et bestemt Klokkeslet bestilt en Bil (det var lige før Forbudet). Bilen kom og Brudeparret blev naturligvis fulgt til Døre af det store Følge, der ovenikøbet til Lejligheden havde reserveret en lille Haandfuld Risengryn, som de kastede efter Parret.

Bruden var kommet ind i Vognen og Brudgommen havde den ene Fod paa Trinbrædtet, da Risengrynhyldesten begyndte, og herover blev Chaufføren saa rasende, at han uden videre satte Vognen med Bruden i Gang og kørte. Brudgommen faldt ned paa Stenbroen og slog Hovedet, saa det blødte, og der er jo næppe noget at sige til, at han blev aldeles ude af sig selv. Han fo'r efter Vognen, som var standset et Stykke derfra, og i sin Ophidselse stak han Chaufføren en Lussing. Chaufføren fløj ud af Vognen og kom i Slagsmaal med Brudgommen med det Resultat, at otte af Selskabets Herrer i to Hold à fire maatte skille Parterne ad og med Magt holde dem, mens et andet Hold reddede den rystende Brud og fik hende bragt i Sikkerhed. Vognen blev naturligvis sendt bort og en ny rekvireret. Den indfandt sig halvanden Time efter, og det siger sig selv, at Dagens øvrige festlige Stemning var noget ødelagt.

Hændelsen er heldigvis sjælden, men mon ikke ogsaa Chaufføren har været enestaaende i sin Art. Vore Chaufører er jo ellers flinke Folk, og en Smule Risengryn kunde ikke ødelægge hans Vogn. Ovenikøbet var det ikke en privat sur Vognmand, man havde faaet fat i, men en Vogn fra et af vore største Bilselskaber, og de skulde da nok være trænet i at køre med Brudepar og modtage de rigeligere Drikkepenge, der altid falder ved den Slags Lejligheder.

Og jeg tror forresten ikke engang man indgav en Klage bagefter, hvilket egentlig havde været paa sin Plads.

Altertavlen.

I Elisabeth Bergstrand Poulsens Bog Vandringen (paa Svensk: Glad och god skall mäniskan vara — och stark) spiller en Altertavle en stor Rolle, og mange, som har læst Bogen, har spurgt os, om der mon ligger Realiteter bag denne Bogs Altertavle. Vi lader Spørgsmaalet gaa videre til Forfatterinden, som svarer:

»Ja, der er virkelig en Altertavle — det er en Tanke, jeg længe har arbejdet med. Den staar opstillet i min Mands store Atelier, 5 Meter højt, og jeg arbejder stadig paa den, thi den er langtfra færdig. Den skulde nemlig være et af de Arbejder, man plejer at kalde et Livsværk. I en selvbiografisk Bog, som hedder: Hök, får jag låna dina vingar? staar den omtalt med følgende Linjer: Jag vill i bild forsöka återgiva deni ord outsagbara härlighet, som en juldagsmorgen betyder for jordens barn, både for dem på laktaren i min barndoms kyrka och for de andra. Samt for de vuxna, som äro nog geniala att bevara barnets tro.

Oprindelig var den tænkt som et 12 Meter højt Glasmaleri i en offentlig Kirkes Kor, saa fantastisk stor og skøn, at der desværre ikke i denne Tid bygges Kirker, som kan rumme en saadan Herlighed. Jeg kalder den »Bondbarn som sjunga julpsalmer«.«

»Kan vi vente nogen ny Bog fra Dem i Aar?«

»Jeg arbejder paa en Fortsættelse af »Se människan«, men den kommer ikke før til næste Aar.«

»I Danmark?«

»Her udkommer til Efteraaret To kongelige Blomster, den, som paa Svensk hedder »Nattens Dronning«. Det er en svensk Slægtskrønike fra forrige Aarhundrede. I Schweiz udkommer til Efteraaret »Människan och klockerna«. I Holland kom Vandringen under Titlen »Stark skall maskinan vara« for et Par Maaneder siden, og hele Førsteoplaget paa 4500 Eksemplarer er allerede udsolgt. I Sverige udkommer i Sommer et stort Folkeoplag af Hök, får jag låna dina vingar?, som i lang Tid har været udsolgt. — Ja, jeg behøver ikke at sige, at alt dette er en stor Glæde for mig midt i alt det frygtelige, som sker.

Hvad skal vi glæde vore

Foto:
ANDRESEN, Ordrup

Billederne paa denne Side:
Overst: Fru Vekselerer Thorup Hansens »Tisvildebord« er primitivt, som det i et Sommerhus bør være.

Nederst: Medens det elegante Middagsbord i Byen er baade stilfuldt og iderigt med den sorte Glasvindueskarm som Bordløber.

Billederne paa næste Side:
Øverst: Fru Helga Wunsch pynter sit Middagsbord med en Overdaadighed af skønne Haveblomster.

Nederst: Fru E. Lehn Schiøler serverer Bouillon for sine tilfældige Aftengæster.

FRU Vekselerer Thorup Hansen bor hele Sommeren i sit idylliske Sommerhus i Tisvilde, og hendes Jordbærbord, som hun dækker til sine »tilfældige Eftermiddagsfremmede« er et Orgie i Farver. Paa det lyse Egebord ligger svagt beige Dækkeservietter og herpaa staar engelsk Watteau Fajance, grønne Rhinskvinsglas, midt paa Bordet et pragtfuldt tyrkisk Tinfad med de største og fineste Jordbær, Tisvildegartneren har kunnet levere, og for Bordenden en Dekoration af blomstrende Gyvelranker, Syrener og vilde Margueriter. Sukkerskaalen er orange og Flødekanden brun Keramik.

Naturligvis befinder Gæsterne sig saa godt, at de med Glæde modtager en Invitation om at tage Del i Familiens Middagsmad, og Fru Thorup Hansen, som selv laver al Maden her i Sommerhuset, stiller i en Haandevending en lækker Kyllingeret paa Bordet, som hun har tilberedt paa følgende Maade:

Kyllingerne parteres i fire Dele, brunes i Smør, ganske som naar man steger en Kotelet, og naar de er smukt lysebrune hældes Fløde over, og Kyllingerne staar saa og smaakoger paa Stegepanden i ca. 20 Minutter. Naar de er møre, hældes de over med Masser af brunede Champignons.

Til alt Held har Fru Thorup Hansen været saa forsynlig at tage nogle Lagkagebunde med paa Landet, og det er derfor hurtigt at lave en Appelsinlagkage, hvortil anvendes Appelsinmarmelade, hakkede Appelsinskaller, som er gemt fra den sidste Sending spanske Appelsiner, og endelig en god tyk Crème. Kaffen drikkes naturligvis paa Husets Terrasse, og her kan man saa sidde og nyde den skønne lune Sommeraften, lige til Fru Thorup Hansen serverer Natmaden, som er saa lækker, at den nok kan lokke en hvilken som helst Gæst indenfor i den hyggelige Spisekrog.

Lige inden Fru Thorup Hansen rejste til Tisvilde, samlede hun Husets bedste Venner som en Afslutning paa Sæsonen og havde her dækket sit lange Middagsbord med en hvid Damaskesdug og midt ned ad Bordet lagt sin — Vindueskarm! Den er af sort Glas, og paa Bordet kantes den med et lysegult Silkebaand og pyntes med gule Lys og smaa ungarske Blomsterbuketter, et Indfald, der ser overmaade festligt ud, naar

gøre for at Venner?

Tekst:
INGE ABRAHAMSEN

Lysene spejler sig i denne ualmindelige Bordløber.

Denne Gang serverer Fru Thorup Hansen fersk røget Laks, der er garneret rundt om henholdsvis en Top Champignons og en Top dampet Spinat, begge Dele maa naturligvis være tilberedt tilpas tykt, saa de ikke flyder ud over Fadet. Og udenom det hele lægges Citronskiver formet som Baade.

Da Fru Thorup Hansen i sin Tid var saa forsynlig at henkoge rigelig baade Svedsker og Æbler, kan hun ikke dy sig for at servere Ænder lavet paa den rigtige gode, gammeldags Façon, og at det er en Ret, der naturligvis vækker vild Jubel, hver Gang den sættes paa Bordet, er vel overflødigt at tilføje.

Derefter serveres Osteretten, der bestaar af fine, sprøde Ostepinde lagt paa Fadene som Brændestabler samt alle Former for rørt Ost, og tilslut tyer Fru Thorup Hansen atter til sit Henkogningslager og serverer Hindbær, der er saa dejlige og faste, at Gæsterne først troede, det var friske Hindbær, de spiste.

Fru Helga Wunsch ejer al den hjertevarme Gæstfrihed og Dygtighed paa det kulinariske Omraade, der uvægerligt gør, at hendes Selskaber altid er Sukces. Fru Wunsch bebor en hyggelig Villa med en tilhørende pragtfuld Have i Ordrup, og derfor er hendes Sommermiddagsbord naturligvis pyntet med en Overdaadighed af Haveblomster, lyslilla Rhododendron, lyserøde Pelargonier og lyseblaa Jacobsstige, mens der til hver Serviet og hver Karaffel er fæstnet en lignende Buket med lyslilla Baand. Lysene i de gamle Kirkestager og Messingstager er ogsaa svagt lyslilla, det hele ser sart og yndefuldt ud.

Ogsaa Fru Wunsch er sin egen Mesterkok og har desuden selv komponeret de Retter, hun serverer, og som bestaar af:

Røgede Sild lagt i en Marinade lavet af Olie, Eddike, Sennep, Sukker, lidt engelsk Sovs og lidt Ketchup. De stribes af paa Fadet med hakkede Radiser og Løg og garneres med hakkede Salatblade. Hertil hører naturligvis Snaps, men Øl faar Gæsterne ikke, det tager Duften af den fine Rødvin, som serveres til Næsteretten, som er arrangeret pr. Kuvert med en Skive ristet Franskbrød, hvorpaa er lagt en Skive ristet Skinke, stegte Kyllinger, hvor Benene helt er pillet ud og sprøjtet med en Fars bestaaende af raa Champignons kørt gennem Kødmaskinen og rørt op med Æg, lidt Fløde og Smør. Hele denne Sandwich, som vel nok kunde imponere en hvilken som helst Sandwichsentusiast, stilles i Ovnen en ca. 20—25 Minutter og serveres med Rødvin. Desserten bestaar af en god Flødecrand skivet af med en god Is og lige før Serveringen hældt over med varm Solbærrom.

Fru E. Lehn Schiøler, som er kendt i det ganske Tisvilde for sin fortryllende Butik, »Schiøler-Boden«, som er Landliggernes store Fristelse med sine mange smagfulde og personlige Ting, dækker med sikker Farvesans et Bouillonbord for sine sene Aftengæster, der helt tilfældigt »dropper ind« paa Vej tilbage fra Stranden.

Paa det firkantede Bord ligger en haandvævet grøn Dug med gule Terner, og ved hver Kuvert staar Trædækketallerkener, henrivende italienske Bouillonkopper, lette bøhmiske Glas og en knaldgul haandvævet Serviet. Den store blaa Keramikvase er pyntet med blaa og hvide Lupiner fra Fru Schiølers Have, og foran staar Billedhugger Arne Bangs yndefulde hvide Hjort. Fru Schiøler har tænkt sig at servere Sherry til Suppen og et Glas Rhinskvin til sine nyplukkede Havejordbær, men maaske Gæsterne foretrækker Snaps, og derfor staar der paa Bordet en sjov sandblæst Karaffel, haandmalet og med tilsvarende smaa haandmalede Snapseglas.

Fru Schiøler er et elskeligt Menneske, og det er intet Under, at Landliggerne nyder at aflægge hende et Besøg og under hyggelige Former finde netop den Ting, som de ønsker at tage med sig hjem som et Minde om en dejlig Ferie i det skønne Tisvilde ...

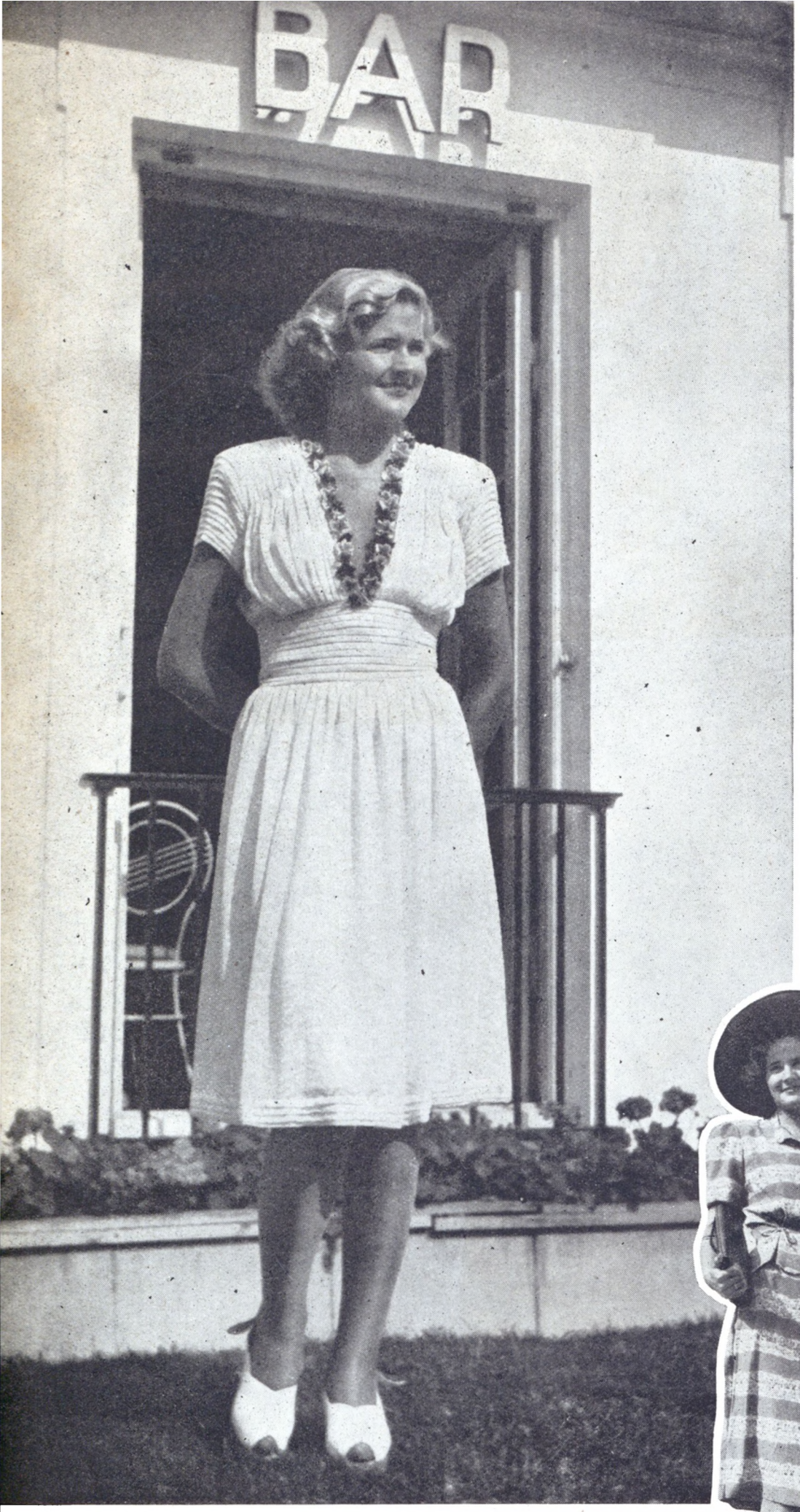

Til Sommerens Solhede...

LÆRRED er et Ønskestof til Sommervarme — køligt og friskt — og saa ser det saa gediegent ud i Westerbys Udgave. Overlegent jongleres med de smukkeste Farvesammenstillinger, mælkebøttegult til hvidt, knaldblaat til hvidt, rødt til marine. I særlig svær Kvalitet ser hvidt dejligt ud til Tailleurs og Frakker. Med megen Kunst sættes undertiden let haandvævet hvid Uld sammen med Lærred, f. Eks. en deux-piece med hvid Jakke i Uld med blaa Kanter til en lægget blaa Lærredsnederdel.

De lune Sommeraftener skal fejres, og Westerby har altid haft en egen Evne til at skabe yndefulde unge Kjoler. Hvidt er Favorit, undertiden med et Spind af let Broderi.

En hvid Organdikjole med smalle vandblaa Snore og en blaa Prik i lyst Broderi er Indbegrebet af Sommerskønhed.

Men Byen har ogsaa sin Tiltrækning, og Westerby har tænkt paa den eksclusive Model til den forvænte Dame. Alle Nuancer fra lyst beige til drap er moderne, og de nye Wienermodeller har en meget chik Linie med slank Taille og elegant Forarbejdning med fine Bieselæg og andet elegant Haandarbejde. Disse Kjoler har tilmed den Fordel at være nydelige som Mellemkjoler, naar Efteraaret kommer. Men hvorfor tænke længere end Sommerferien, naar Westerby har saa skønne Højsommermodeller?

Inkarnationen af ung Sommeryndighed er denne hvide Georgettekjole med lyst Broderi. Langs den dybe, spidse Udskæring lyser Sommerens gladeste Blomster. (Øverst).

Stilfuld og fin er denne deux-piece i Helsilke Crêpe de Chine. Over den beige Bund tegner sig et morsomt hollandsk Mønster med Byer og Møller i mørkt Cyclamen. Nederdelen er sat til et højt Taillebælte, og Overdelen med de moderne Ærmer er foret med Silke. (Nederst).

I dejligt svært haandvævet Lærred har dygtig Skræderkunst skabt et Kunstværk af en chik Dragt med lange Benklæder (Billedet paa næste Side).

WESTERBY *Modeller*

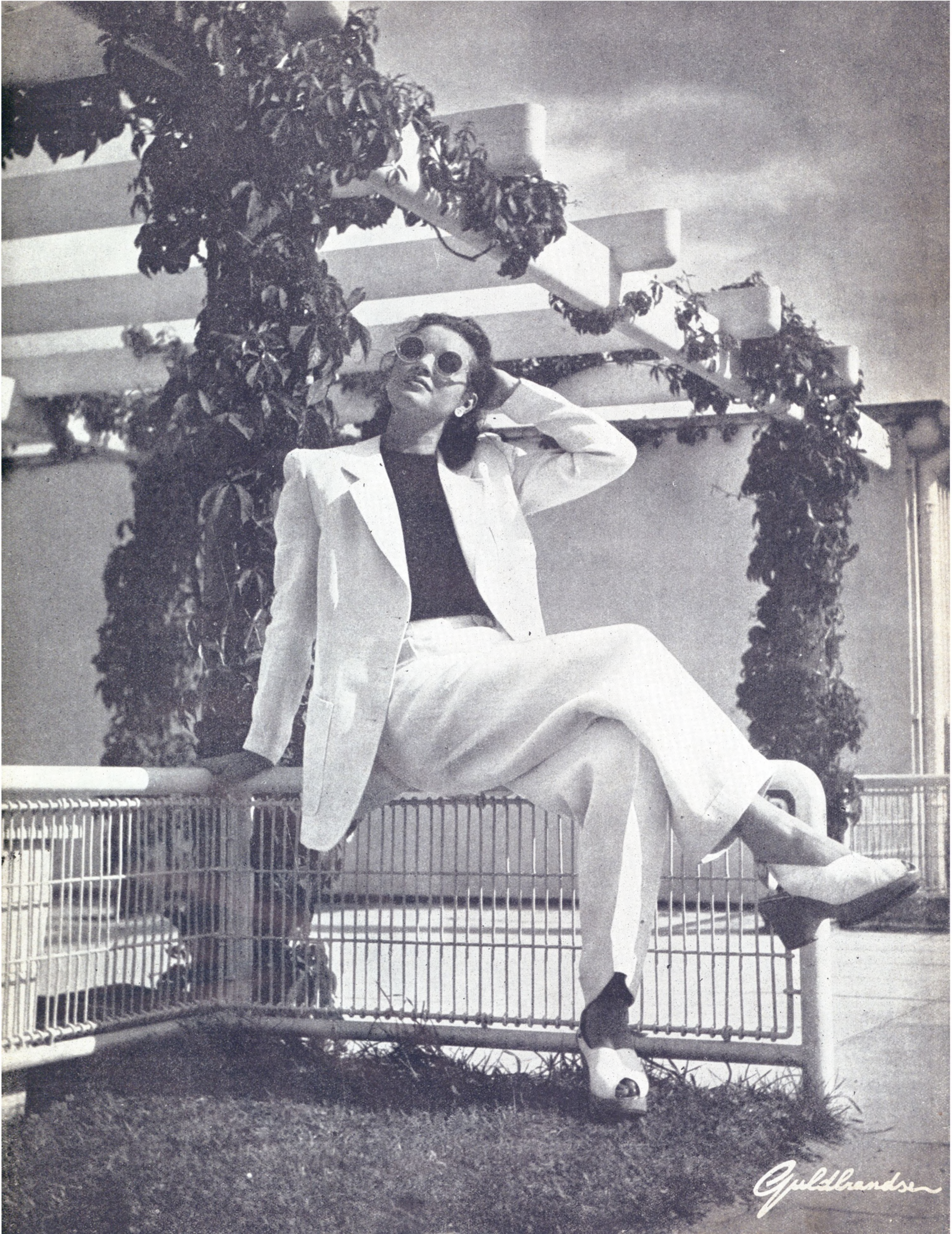
Guldbrandsen

Elegant Bryllup paa Hotel d'Angleterre

(SeBillederne Side 22—23).

Et skønnere Syn end da den unge Frk. Aase von Scholten gik op ad Kirkegulvet i Garnisons Kirke for at blive viet til Greve Ditlev Ahlefeldt-Laurvig kan man ikke tænke sig. Den smukke Brud bar en enkel hvid Kjole med fem Meter langt Slæb og med et brusende Tyllsslør, der var fæstnet til de blonde Lokker med en Krone af Liljekonvaller og Myrter, og i Favnen havde den slanke Brud en Kæmpebuket af Liljekonvaller. Efter hende fulgte fire søde Brudepiger — Frk. Carmen Scavenius, Brudens Søster Frk. Tove von Scholten, Komtesse Beke Ahlefeldt-Laurvig og Frk. Dyveke Brun — de to i rosa og de to i lavendel Kniplingskjoler med en lille Hat af Forglemmigejer og lyserøde Roser.

I Kirken, der var pyntet med levende Lys og lyserøde Margueriter og Begonier, overværede 100 Gæster, hvoraf Adelen var rigt repræsenteret, den smukke Vielse. Der var Brudens Mor Fru Anna von Scholten, Brudgommens Forældre Greve og Grevinde H. Ahlefeldt-Laurvig, Stensballegaard, Greve Tido Wedell, Baron Rudolf Wedell-Wedellsborg, Greve Ludvig Reventlow, Baron og Baronesse Eiler Holck, Kammerherre O. C. Scavenius, Lensgrevinde Krag-Juel-Vind-Frijs, Baron Gustav Blixen Finecke, Statsminister Erik Scavenius og hele Slægten Ahlefeldt-Laurvig og mange andre.

Efter Vielsen fulgte de festklædte Gæster efter Brudeparret ud paa Kirkepladsen, der saa hyggelig og stemningsfuld ud med Brudekareten og alle de mange Hestekøretøjer, der skulde køre Gæsterne over paa Hotel d'Angleterre. En af Vognene lagde man særlig Mærke til, en skinnende Karet med Kusk i rødt, der ventede for at befordre Kronprinsessens Hofdame Frk. Ebba Neergaard til Bryllupsfesten. Men ogsaa Hestekøretøjer er der Mangel paa, saa en stor lyseblaa Flytteomnibus maatte træde hjælpende til for at faa det store Brudefølge til den ventende Middag.

Efter den lækre Mad og de rare Vine og Champagne blev Kaffen drukket i Palmehaven, og Orkestret spillede op til Dans, og Unge og Ældre morede sig nogle Timer, til Brudeparret — efter en hastig Omklædning — blev fulgt ud paa Kongens Nytorv med Hurraraab og et Hav af Risengryn.

Greve og Grevinde Ditlev Ahlefeldt-Laurvig tog nogle Dage op i Nordsjælland og derefter til Godset Stensballegaard for at nyde den danske Sommer i smukke Omgivelser.

Paa Borgeby hos Skaanes Sokrates

(Fortsat fra Side 9).

— Hvad er Deres Syn paa Menneskene?

— Ja, bag Kulisserne er jo de færreste af os smukke, men Livet lærer En at se paa Menneskene med stor Overbærenhed. Som Regel skyldes deres Tilstand en indre Forrevenhed. De ømtaaleligste lider mest. Det er ofte vor Forfængelighed, der ødelægger saa meget. Det, det gælder om her i Livet, er: *Ikke at lyve om sig selv for sig selv!* Men det er noget af det sværeste, man kan forlange af et Menneske.

— Hvilken af Deres mange Oplevelser har gjort det dybeste Indtryk paa Dem?

Norlind bliver tavs et Øjeblik, saa stryger han sig hen over Panden, som om han bladrer frem og tilbage i en stor, broget Billedbog.

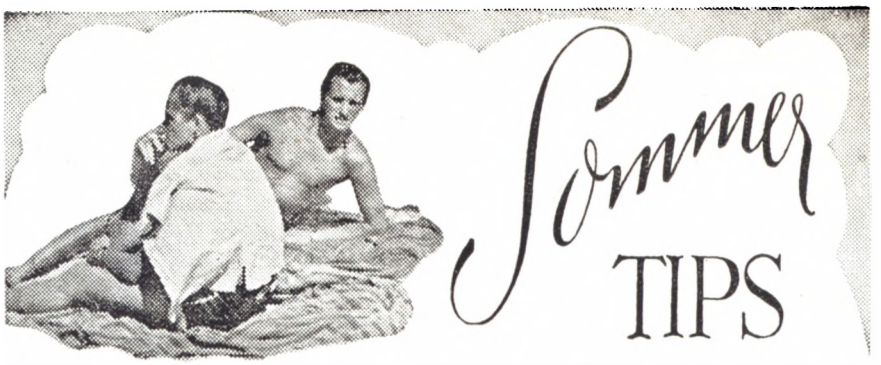

NR. 1. - 2. AARG. FAA DET RETTE UD AF SOMMEREN - LÆS DISSE GODE TIPS

Findes der noget herligere end at ligge og blive gennembagt af Solens Straaler, høre Havets Brusen og Maagernes Skrig? — Findes der noget saa ubehageligt som Soleksem og Solskoldning, der siger Stop for Solbad i længere Tid og gør det uudholdeligt at gaa med Tøj paa Kroppen, eller med andre Ord at faa spoleret sin Sommerferie. Sikkert ikke. Derfor bør alle have det nødvendige Kendskab til Hudens Pleje og Pasning.

Desværre ser man Tusinder af Kvinder, som har købt de fineste Badedragter, Badekaaber samt hvad der ellers hører til et fuldendt Badeudstyr (da det endnu kunde faas), men som ganske har glemt en meget væsentligere Del, nemlig Skikkelsen Den maa og skal være i Orden. Er De for svær, bør De derfor straks begynde en Afmagringskur, men husk endelig for Deres egen Skyld at købe et originalt Mærke, der har bestaaet sin Prøve. — Vi vil raade Dem til de originale Astraletter, det eneste Afmagringsmiddel, der sælges med Garanti.

Sommer make-up kræver sin ganske særlige Farveharmoni og specielle Præparater. Det vigtigste Punkt er Pudringen, men netop paa dette Punkt er der i Aar kommet noget af en Sensation paa Markedet, nemlig Brunisol sun shade powder i de rigtige Sommerfarver.

SOMMER-STRØMPER

I Aar er det for Alvor blevet moderne at bruge leg make-up. For det første sparer det paa de dyrebare Silkestrømper, og for det andet giver det Benene et smukt mat og flatterende Skær, som rigtig passer til den danske Sommer. Naturligvis bør De kun købe et anerkendt Præparat, og det kan være svært nok, for i Aar vrimler det tilsyneladende med nye Ting netop i denne Genre. Vil De være paa den sikre Side, køber De en Flaske Brunisol leg make-up Den vil ikke skuffe Dem.

TAANEGLELAK

Endvidere lanceres den raffinerede Idé: Taaneglelak i rødbrune, kongeblaa og cherry Farver. — Vi glæder os til at se de mange Tusinde Taanegle sætte Kulør ved vore Strande. — Det er ligeledes Brunisol Laboratoriet, der lancerer denne nye Idé.

Brug en Solcreme som virkelig beskytter f. Eks. Brunisol.

Straaler som har en skadelig Virkning bortelimineres — De kan ikke trænge igennem Solfilteret.

Der findes et Utal af Solmidler, som skulde være saa og saa gode — men leg ikke Kispus med Dem selv ved at købe et tilfældigt Solmiddel. Konsekvenserne heraf bliver ofte en smertefuld Solskoldning. Som vist paa ovenstaaende Skitse er Brunisol Cremen et af de faa Præparater, som virkelig er i Stand til at yde effektiv Beskyttelse og samtidig paa en enestaaende Maade give Dem en smuk, gyldenbrun Lød.

I Hornbæk konstateredes sidste Aar over 1000 alvorlige Forbrændinger.

Lad os i Aar undgaa Forbrændinger og andre Ubehageligheder, som let kan følge i Sommerens Kølvand, ved straks at købe en Tube af den nye Brunisol Solcreme. Brunisol Serien faas overalt. Generalrepr. Hother Hellenberg A/S, Kbhvn.

— Det var engang, jeg laa meget syg af Tyfus i et Kloster i Italien. Jeg troede, at jeg skulde dø. Jeg laa hen apatisk og var egentlig forsonet med min Skæbne. Saa ringede Klokkerne til Ave. Da hørte jeg en af Søstrene bede ganske sagte for mig. Men jeg opfattede alligevel hvert eneste Ord. Hun bad, medens Taarerne randt: »*Lad mig bære denne Mands Byrder!* Lad ham komme sig, lad ham vende tilbage til Livet. Han har saa meget at udrette endnu.« Det — det glemmer jeg aldrig.

— Hvad bragte Deres Kloster-Periode Dem?

— Jeg blev ikke Katolik. Men jeg erfarede, hvad det vil sige at skrifte. Og jeg lærte derigennem Kunsten at arbejde med sig selv, med sit eget Væsen, en positiv Stræben for at omforme sit eget Jeg efter de højeste etiske Krav.

— Hvor kan det være, at De, som stammer fra gamle, stilfærdige skaanske Bonde- og Præsteslægter, er blevet en saa urolig Sjæl?

— Jeg har hittet ud af det nu. For ca. 200 Aar siden kom en polsk Spillemand til Sverige. Han dukker op i Stamtavlen et Sted i Slægten paa fædrene Side. Hans Blod ruller i mine Aarer, og det er nok Tonerne fra ham, der giver Ekko.

— De har engang skrevet, at Musiken er den Kunstart, der staar Dem allernærmest. Spiller De stadig?

— Nej.

— Hvorfor dog ikke?

— Fordi — fordi jeg en Dag gav min Yndlingsviolin til en fattig Musiker. Han trængte mere til den, end jeg selv.

(Fortsættes Side 31).

Hos Skønhedseksperten:

— Hvordan faar jeg en smuk, mat Teint?

— Jo, det opnaar De ved at bruge Gardenia Snow Creme som Underlag for Gardenia Lyco Powder, en fintsigtet Pudder, der er saa let som Sommerfuglestøv med den vidunderlige skære Skønhedsvirkning, som er Gardenias Hemmelighed. Pris pr. Æske 3,50 og 2,50.

Brug Gardenia

En gros: Kaj Mathiasen

Slank paa 14 Dage.

Før korpulent ved stillesiddende Liv og Anlæg for Fedme. Oplysninger gratis og diskret.

Frn Martine Nielsen, Gl. Mønt 37, Box 115, København K.

Fjern Haarene blidt, grundigt og lugtfrit

Fjernelsen af skæmmende Haarvækst er et vigtigt Led i den moderne Kvindes Skønhedspleje. Brug derfor kun det bedste og sikreste Middel, De kan faa, NITA Haarfjerner. — Denne fløjlsbløde Creme, der er aldeles lugtfri, »smelter« ligefrem Haarene bort uden paa nogen Maade at irritere den sarte Hud. I Modsætning til den ubehagelige Barbermaskine, der gør Haarene stride og tætte, svækker NITA tilmed Haarvæksten.

Nita

Faas hos Schou og Tatol, hos Købmænd og i Parfumerier

DEN LUGTFRI HAARFJERNER

Nita

Sælg venligst alle tomme Tuber og Flasker

(Fortsat fra Side 30).

Ernst Norlind er taknemmelig at interviewe. Han hører opmærksomt efter. Han svarer gerne og udførligt. Ind imellem kommer han selv med smaa private — tilsyneladende uskyldige — Spørgsmaal. Kort sagt: Han synes at trives ved det.

— — —

Næste Dag, da jeg møder ham, kommer maaske en Del af Forklaringen.

Glædestraalende, med triumferende Glimt i Øjnene, beretter han:

— I Nat har jeg ligget og skrevet om *Dem og Deres Interview* med mig!

Saa klukker han underfundigt.

Man er blevet Offerets Offer.

I den vestlige Solnedgangs Land

(Fortsat fra Side 11).

Endnu længere maa jeg dvæle ved Billederne fra Hovedstaden Fes, hvortil jeg havde min første marokkanske Udflugt paa egen Haand. Jeg kom dertil en Morgenstund Kl. seks og maatte køre rundt i Byen i Hestedroske i flere Timer, inden jeg fandt et Hotelværelse. Der var Købestævne i Byen, og i den Anledning var Hotellerne saa fyldte, at der var redt op til Arabere paa Trappegange og i Badeværelser. Langs Hovedgaderne i den europæiske Bydel, der er hvid og virker velsoigneret, var der stillet Boder op, hvor Franskmænd, Arabere, Indere og Kinesere falbød deres Varer. Paa aabne Pladser tjente Slangetæmmere, mandlige Dansere — ofte klædt som Kvinder — og Troldmænd en god Skilling.

Det var et malerisk Syn, men det betog mig alligevel ikke nær saa meget som Arabernes Bydel, Medina, Mouley Idris gamle By. Den er omgivet af mægtige Mure med store Porte med imponerende Mosaikarbejder og Udskæringer. Jeg gik gennem Port Bou del Lou og fik en arabisk Guide til at vise mig rundt. Vi kom gennem snævre Stræder, der lugtede af Snavs, Myntete, Parfume og Krydderier. Af og til maatte vi trykke os ind mod Muren, for at Arabere ridende paa Æsler kunde komme forbi. Ofte blev jeg rykket i Kjolen af pjaltede Arabere, der bad om en Almisse. Det var i mange Tilfælde Blinde og Krøblinge. Der var en Raaben op af Arabere med hæse Strubelyde og en Skryden af Æsler. I Fes er alle Indbyggerne Handelsfolk. Naar man gaar rundt i Souken, kommer man igennem Parfumegader, Tøffelgader, Gader, hvor der udelukkende sælges Tæpper. Messing- og Kobberting har ogsaa sin Gade, og det samme har Vaser, Stoffer og Lædervarer. Man bliver gæstfrit inviteret ind i de mange Forretninger, der for en Europæer er hele Aladdin-Huler. Man kommer ud igen med Favnen fuld af Pakker. Første Gang, man gør Indkøb i en Souk, bruger man alt for mange Penge. Der skal handles længe, og man skal undersøge Varerne rigtigt. Har man først lært dette, kan man købe mange vidunderlige Ting meget fordelagtigt. Men Fes har ikke blot Forretninger og flotte Porte. Den har ogsaa imponerende Paladser, skønne Minareter og Fontainer, velholdte Haver og mystiske Moskéer. Fes er som et Eventyr.

Det samme er iøvrigt Marrakesh, den store By mod Syd. Vi kørte dertil i Bil. Vi kørte gennem et Landskab med frugtbare Hvede- og Majsmarker og store Arealer beplantet med Ærter, med Frugthaver med bugnende Appelsintræer og lave Korkege. Da vi havde passeret Casablanca, kørte vi gennem en 200 km lang monoton Steppe. Bilen kørte nu op paa nogle massive Højder, og herfra havde vi en Udsigt, som staar prentet saa tydeligt i min Hukommelse, at fotografiske Billeder er overflødige. Vi saa foran os et bredt Bælte af blaagrønne Daddelpalmer, og bag disse kunde vi skimte en uendelig, rosenfarvet By, som havde den sneklædte Atlaskæde, der lignede en enorm brydende Bølge, til Baggrund.

Nu gik det raskt ned ad Højdedraget, og snart var vi ved den første Daddelpalme i Oasen. Vi kørte forbi en Skov af store Palmer, saa forbi spredte Granattræer, Appelsintræer, Vinranker, Hvedemarker og Bygmarker, en helt igennem idyllisk Natur, og saa naaede vi hen til de røde, flammende Mure, flankeret af firkantede Taarne, der danner Ring omkring Marrakesh.

Vi kørte gennem en af Byens syv Porte, ind i en Labyrint af smalle Stræder. Vi saa kunstfærdige Paladser med skønne Mosaikarbejder, et Væld af Blomster, Frugthaver og Forlystelseshaver med store Vandbassiner, hvor vi tog forfriskende Dukkerter, Strudsfarme, »Koutoubia«, og vi gik en Tur i Souken, der nok er interessant, men ikke saa stor som den i Fes.

Til Gengæld findes der ikke i nogen anden marokkansk By en Handelsplads som I Marrakesh. »El Fna« er Døgnet rundt tæt besat af Mennesker. Berbere fra Bjergene kommer til »El Fna« med deres Varer. Der holdes Stævnemøder og sælges Madvarer. Der er Dansere, Slangetæmmere, Apotekere og Spaamænd. Der er Slagsmaal og Raaben, der er Fest og Musik. Fantastiske religiøse Sekter holder til paa »El Fna«. Børn leger, og arabiske Fortællere underholder. Man kan gaa omkring i Timevis og hele Tiden opleve nyt.

JERNSOLV

NYE SMYKKER

TEGNET AF ARNO MALINOWSKI

GEORG JENSEN

Kgl. Hofleverandør

ØSTERGADE 40 - GL. KONGEVEJ 96

Renaissance

Specialist i Renaissance-Møbler

Vesterbrogade 54 - Eva 2700

STAA-I-KØ

En Tortur, naar Fødderne er ømme!

RADOX ilter Fodbadet 5 Gange bedre — derfor forsvinder Ømheden straks! Porerne renses. Ligtorne løsnes og bliver let at fjerne. — Stor Pakke Kr. 2.25. Faas ogsaa parfumeret og i Portionspakker.

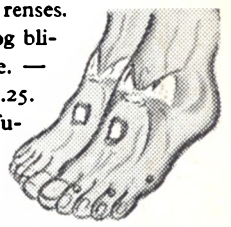

5-dobbelt Iltning med RADOX

En gros: Willy Rasmussen & Co. København

Han aner det ikke..

trods Varmen

Luften flimrer af Sol, der blænder og brænder. Men intet kan ødelægge den tiltrækkende Friskhed og Velplejethed, der altid ombølger hende. — O-SO-DRY er en aldrig svigtende deodoriserende Cream. Hun behøver kun at bruge en Anelse — og saa er hun altid sikker paa at virke gennemført velsoigneret — selv paa Stranden.

Faas kun hos de aut. Marinello-Forhandlere. — Pris Kr. 4.75 pr. Krukke.

O-So-Dry

DEODORISERENDE CRÈME

Mild mod Huden og Tøjet

VIDENSKABELIG SKØNHEDSPLEJE
•
LÆGEEXAMINERET
•
FRISERING

FRU Lorée's KLINIK

ØSTERBROGADE 39 I
TLF. ØBRO 3913

Der anvendes Ghazal-Præparater til alle Behandlinger.

ØJET FAAR HVILE - I BRILLEN FRA THIELE
I 126 AAR SKANDINAVIENS FØRENDE OPTIKER
Kgl. Hoflev.

Nu er der igen nogle Pladser ledige i
ACIDOPHILUS-KUREN
I lang Tid har vi ikke kunnet følge med Efterspørgslen; men nu er Fabriken udvidet til dobbelt Kapacitet.

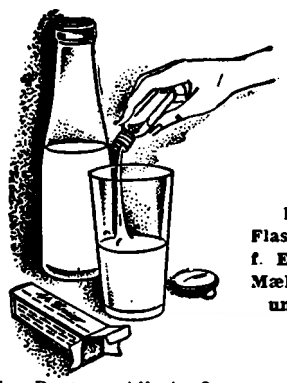

Hæld hele Flaskens Indhold f. Eks. 1 et Glas Mælk — daglig under Kuren.

Har De træg Afføring?
Eller maaske det modsatte?
I begge Tilfælde kan De faa Hjælp af
ACIDOPHILUS-KONCENTRAT,
som er en Opslæmning af Mælkesyrebakterier af Arten Lactobacillus acidophilus, af en Stamme, der har vist sig særlig egnet til Omstemning af Tarmfloraen. — Taales af Børn og Voksne. — Er lugt- og smagfrit, naar det sættes til Drikken eller Maden.
Præparatets Virkning er biologisk og beror alene paa dets Indhold af formeringsdygtige Acidophilus-Kim.
Dansk Patent. — Daglig Minimumsdosis: 1 Flaske, indeholdende ca. 100 Milliarder levende Kim. Sendes direkte til opgiven Adresse pr. Post over hele Landet.
Pris Kr. 1,00 pr. Flaske + Flaske 8 Øre + Porto. Flaskerne godtgøres ved Returnering.
A/S ENICO,
Lygten 39—41, København.
Bestil paa Central 2146
(10 Ledninger).

W. MÜLLER
Grundlagt 1876
ALLEGADE 13
Ved Frederiksberg Kirke
CENTRAL 6536
Amagerbrogade 145 - Amager 7671
BEGRAVELSER
LIGBRÆNDING

Sundhed og Hygiejne

BREVKASSE

Brev til »Ellen«.

TAK for Deres aabenhjertige Brev om Spørgsmaalet Frigiditet. Af de mange, jeg har modtaget om samme Emne, finder jeg Anledning til specielt at svare paa Deres, da dette Brev netop rører ved adskillige af de tilsyneladende smaa ubetydelige Biomstændigheder, der alligevel spiller en langt større Rolle end almindelig bekendt, (Tidens Kvinder Nr. 21 — hvilket jeg antydede i Afsnittet 1944) om Vekselvirkningen mellem Kønnene i Dagliglivet.

»Mit Ægteskab har altid været koldt, ligegyldigt uden Charme,« skriver De, og samtidig protesterer De mod Udseendets Betydning ved bl. a. at fremføre Hjem, hvor Mand og Kone ser forfærdelige ud og dog lever i en fuldkommen erotisk Tilfredsstillelse med talrigt Afkom o. s. v. Selv hører De til den Type Kvinder, der »bare jeg tager et rent Forklæde paa eller et Baand om Haaret, bliver jeg beundret og har mange Beviser paa den Tiltrækning jeg udøver paa Mænd.«

Jeg fristes til at tro, at De hører til den Kategori, der tager Forklædet, Baandet, Læbestiften og mange af de andre accessoriske Lokkemidler i Brug, naar Gæsterne ventes eller naar man skal ud, medens De i Dagliglivet undlader alt dette.

Tror De ikke, at netop *det* i Længden virker sløvende paa Manden og svækker hans Tilbedelsestrang? Husk min Redegørelse, der netop gik ud paa at fremhæve Betydningen af Kvindens egen Mand som den fornemste Person, og just derfor den eneste, for hvem man aldrig skulde vise sig i sjusket Tilstand?

For de andre kan det saamænd være ligegyldigt, hvis man betragter Spørgsmaalet ud fra et rent seksual-psykologisk Synspunkt; men dette skal dog naturligvis ikke opfattes som en Opfordring til Sjuskerier.

Endelig er der en Side af Sagen, De synes at have overset, naar De [illegible]rer Manden og Konen, der ser forfærdelige ud.

Da Adam og Eva vandrede i Paradisets Have, spillede Beklædningen ingen Rolle. Det var den absolut *primitive* Tilstand i Naturens reneste Kultur. Senere skete der saa meget, der affødte en helt anden »Kultur«, og den Udvikling synes ikke standset endnu; men med den synes ogsaa Frigiditeten tiltaget. Blandt Naturmennesket (Naturfolkeslag) kendes Begrebet saaledes ikke, og blandt Samfundets fattigste er det sjældent. Med tiltagende Velstand og Forfinelse forøges det derimod. Derom vidner den Stabel Breve, jeg har liggende for mig, stærkt. Det er tydeligt, at *alle* disse Breve stammer fra »kultiverede« Mennesker.

Hos primitive Mennesker er Kønsakten en selvfølgelig Udløsning af en momentan seksuel Rørelse, men hos den højere udviklede, den etiske, den intelligente og den, hvis Følelsesbetoning er et Produkt af et fint uddifferentieret og kompliceret Sind, er der noget meget mere, noget ubeskriveligt sublimt.

Forhaabentlig har De nu faaet en lille Anelse om, hvor haabløst det er at ville kurere *alle* frigide med nogle Piller, og hvor indviklede Aarsagsforholdene kan være.

Dr. Gu.

Svar til »Fru Sonja Poulsen«.

De bad om omgaaende Svar, og jeg tilskrev Dem direkte omgaaende, da det vilde vare for længe, inden Svaret kunde fremkomme her, men fik Brevet retur, da den opgivne Adresse var forkert. — De bør gøre Afbigt.

Estilbin indeholder ikke Thyreoedin, men der findes Tabletter, hvor et østrogent Stof (det, der findes i Estilbin) er kombineret med Thyreoidin, og hvis det er den Slags Tabletter, De bruger, kan Vægttabet skyldes Medikamentet. Estilbin alene kan ikke bevirke, at De taber i Vægt, har det sløjt og ser elendig ud.

De bør absolut lade Dem undersøge hos en Læge snarest. Hvis De har brugt Thyreoidin i længere Tid, kan De risikere at have faaet Basedows Syge og derved er kommet til at se elendig ud.

Hvis Kvinder betænkte, at Brugen af Thyreoidin kan foranledige denne alvorlige Sygdom, vilde det stadigt tiltagende Krav af Thyreoidin som Afmagringsmiddel forstumme.

Dr. Gu.

Ghazal
Deres Skønheds Skatkammer.
De fine diskrete Ghazal Præparater indeholder Skønhed og Charme — til *Dem.*
LA SUSANNE CRUSÉ A/S — TLF. C. 8320

Naturens Linier...
Se paa Deres Venner og Bekendte, og læg Mærke til, hvor vidt forskellige deres Ansigter er. Hovedform, Ansigtets Linier, Hud- og Haarfarve — ja, Naturen har skabt et Væld af Typer.
For den, der er nødt til at bære kunstige Tænder, er en daarligt afstemt Protese et stort Minus. Naturligvis maa ogsaa den have sit Personlighedspræg. Det er netop paa dette Punkt, vi sætter ind. Kom til en gratis raadgivende Konsultation.
ANNA KRESTENSENS TANDTEKNIK
VESTERBROGADE 70 — C. 58 51
NØRREBROGADE 171 — TAga 38 15
AMAGERTORV 2 — PAlæ 45 82
NYKØBING F.: Østergade 20, Tlf. 147
AARHUS: Sct. Clemens Torv 8, Tlf. 412
AALBORG: Vesterbro 89, — Tlf. 402
ODENSE: Vestergade 51, — Tlf. 91 60
KOLDING: Rendebanen 6.
Daglig Kl. 8.30—17, Lørdag til Kl. 12
Anden Tid efter Aftale

For speciel klinisk Behandling mod Haaraffald og Skæl holder jeg daglig aabent fra 3—6, og ellers Træffetid pr. Telefon Øbro 5282.
Det er lige saa naturligt at bevare sit Haar som sine Tænder.
ERIK LEISNER Rosenvængets Allé 1 Hj. af Østerbrogade 66.

Privat Fødeklinik
Klinik for Fødselshjælp og Kvindesygdomme.
Fast Lægetilsyn (evt. Deres egen Læge.)
Uddannede Sygeplejersker.
Indskrivningsdage Onsdag og Lørdag 13—15.
Fhv. Sygeplejerske, Jordemoder
Fru F. Nyholm
(tidl. Lyngbyvej 62)
Rosenørsallé 6—8, Nora 9201 (3 Ledn.)

TP
Som Københavns største Specialforretning er vi i Stand til at yde Publikum den bedste Service i Sygeplejeartikler, Artikler til Børnepleje og Børnetøj. Vore Udsalg er centralt beliggende overalt i København.
ThygesenPoulsens
SYGEPLEJE FORRETNINGER

Fra min Afkrog

Vi har saa mange Børnegæster i denne Tid, og jeg tør ikke lade dem bade, uden at jeg selv er med og staar som en anden Ællingehøne paa Land og raaber dem ind. De er i tre Aldre, een lille paa tre Aar, to paa seks—syv og to paa tretten, saa de skal ikke ind til samme Tid eller ud paa samme Dybde. Den mindste farer ud og smider sig ned med Henrykkelse, men maa hales ind igen med Magt, de to Mellembørn er utrolig skikkelige til at komme i samme Nu, de bliver kaldt op, men de store, som tumler sig ude paa det Dybe, kan blive baade døve og blinde paa een Gang, naar de skal op. Men de har fundet en vældig Sten derude, som de klatrer op paa og springer ud fra med det sædvanlige slemme Resultat, at de skærer deres Fødder paa de store Blaamuslinger, der er skarpe i Kanterne som Rageknive. Saa nu maa de kun komme den nær, naar de har Badesko eller gamle, kasserede Tennissko paa.

I Gaar byggede de to største mig en »Grotte«, mens de Smaa slæbte Stene og Tang sammen til den. Den er dejlig at sidde i, der er Plads til tre, og man sidder med god Støtte i Ryggen og Udsigt over Havet. Da Ungerne i den varme Tid vil i Vandet tre—fire Gange daglig, sidder jeg mere paa Stranden end nogensinde ellers. Men jeg har Haandarbejde med, kan ogsaa ved Hjælp af Solbriller læse en Avis, og Tiden gaar nemt og hurtigt; meget af den svinder ved, at man sidder og ser paa de dejlige Menneskebørn, ikke blot sine egne, men ogsaa de andres. De vrimler i alle Aldre, særlig de ganske smaa Tuller, fordi Stranden paa dette Sted tillader, at Barnevogne trækkes helt ud til Brinken. Deroppe ligger saa de allermindste, mens de andre tuller rundt paa Bredden eller ude i det lave Vand. Det hører efterhaanden heldigvis til Sjældenhederne at se unge Mødre opføre sig rent idiotisk og tage vrælende Unger ud i Vandet og dyppe dem ned i Stedet for at lade dem rende i Strandkanten, til de selv tager Mod til sig og gaar i, — men naar jeg ser saadan en ung Mor ødelægge Barnets Badeglæde et langt Aaremaal frem i Tiden, koger det i mig, og det er svært at blive i Rollen som Tilskuer.

Jeg saa saadan en ung Mor forleden, hun gjorde oven i Købet det, at hun først stopfodrede Ungen med Mad og saa halede den i Vandet! Da kunde jeg ikke dy mig mere, men sagde venligt Besked, og hun tog da ogsaa pænt imod den. Man kan ikke sidde og se paa, at Barnet ligefrem udsættes for at faa Krampe i Vandet!

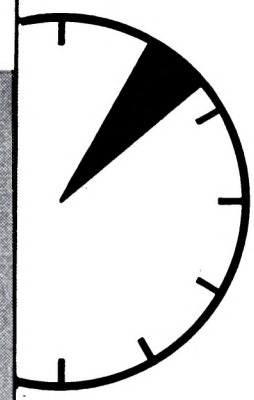

Smukt Haar paa 3 Minutter

Naar der ikke er Tid eller Lejlighed til en rigtig vaad Haarvask, og De alligevel gerne vil gøre Deres Haar levende og glansfuldt, saa husk, at BLACK-HEAD Tørshampoo paa faa Minutter giver Dem det yndigste, frisktduftende Haar uden Spor Brug af Vand og uden Tørretid. — Følg blot den nemme Brugsanvisning.

BLACK-HEAD TØR-SHAMPOO

EN GROS: MADSEN & WIVEL, KØBENHAVN

Ved Smaauheld under Arbejdet

maa man være meget omhyggelig med at undgaa, at Rifter forurenes. Derfor bør man straks forbinde med Hansaplast. Det er gjort paa et Par Sekunder og virker fuldt betryggende. Og den smalle Hansaplaststrimmel slutter saa fast og smidigt til Huden, at man uhindret kan fortsætte Arbejdet med det samme. Derfor bør Hansaplast altid findes i ethvert Hus- og Rejseapotek.

Hansaplast Ekspresforbinding

— sanitær Komfort

Cellox

HYGIEJNEBIND
med runde Hjørner

hos Schou og Tidel

— usynligt — umærkeligt — ufejlbarligt

PEROLIN
GRUNDLAGT 1906
LUKSUS-POLISH
SORT
SKOCREME

Luksus Polish
SKOCREME
Faas overalt
Skandinavisk „Perolin" Fabrik
Grundlagt 1906
København Ø. Central 6649 - 4991

Bliv Ven med Solen-

den skolder rødt, hvis mon er tankeløs, men bruner gyldent, hvis man bruger NIVEA ULTRA OLIE. Den beskytter Huden, holder den smidig og fremmer Pigmenteringen. Gør Solbadet til et „Ultro"-Solbad.

NIVEA
Ultra-Olie
Vi beder Dem undskylde, hvis De ikke altid faar den originale Flaske - Indholdet er altid ens.

B&T
B&T
TOMAT
KETCHUP
sund og velsmagende
BLAUENFELDT & TVEDE
KØBENHAVN NV.

Paa Eventyr...

DER er Dage, hvor man faar en ubændig Lyst til at lave mærkelig Mad. Det ma gerne være noget, der tager Tid — bare det samtidig tager sig ud, naar det er færdigt, og smager raffineret.

Det er saavist ikke Mad, der kan tilfredsstille nogen alvorlig Sult, det er kun Lækkersult-Mad at sætte for Gæster og gode Venner eller maaske for en kræsen Gemal.

Men Hovedsagen er dog Tillavningen. Den er en Prøvesten for, hvor dygtige vi er, hvor fikse paa Fingrene, hvor følsomme og kloge i Ganen. Her er en Haandfuld Opskrifter paa morsomme Smaaretter, der ser yndige ud og smager dejligt. Gaa paa Eventyr med dem — i Slaraffenland.

Canapées Martha.

Dette er en lille Forret at servere ved Frokost eller Middag. Og netop nu, hvor det er Krabbetid, er den aktuel. En Æggeblomme piskes sammen med 1½ Spskf. Fløde, lidt Salt, Paprika, Cayenne og Worcestershire Sauce. Hertil sættes 100 g mild Ost i smaa Terninger — og det koges under Omrøren, til det er jævnt og glat. Dette smøres paa smørristet Brød og herpaa lægges en Portion Krabbekød i en tyk Sauce af Hønsesuppe eller af Fløde. Canapéen garneres med passeret haardkogt Æggeblomme.

Krabber, serveret i Skallen.

Levende Krabber koges som Hummer og afkøles i deres Suppe. Kødet pilles omhyggeligt ud, og Skallerne bevares — hver Person skal have een. Lav en Sauce af 2 Spskf. Smør, 2 Spskf. Mel og en knap Kop lys Kødsuppe — kom 2 Æggeblommer i, Kødet fra 3 Krabber, Salt, Peber og 2 Spskf. Vin. Lad det koge smaat i et Par Minutter, kom saa et Bundt hakket Persille i, fordel det i Skallerne, drys med Rasp og Smørklatter, og sæt Skallerne 20 Minutter i Ovnen.

Krabber Indtenne.

Kog 2 Spskf. Smør med 1 Thskf. hakkede Chalotteløg i tre Minutter, tilsæt 3 Spsk. Mel, Hønsekøds- eller Kalvesuppe, Karry og Salt efter Smag — og tilsidst en Thekopfuld Krabbekød. Serveres med ristede Brødsnitter eller med haardkogte Æg og Ris.

Brisler med grønne Peber.

2 Sæt Kalvebrisler koges i 25 Minutter, lægges i Pres til de er kolde, befries for Hinder og skæres i ensartede Terninger. En Haandfuld Champignons halveres og koges i ganske lidt Vand med Smør, en grøn Peber koges for sig. Brisselvandet opbages som sædvanlig, lieres med en Æggeblomme og tilsættes Brisler, Champignons og udstrimlet grøn Peber. Det hele kommes i et ildfast Fad, dækkes med Ost og brunes i Ovnen paa øverste Rille.

Skinkeforme med Spinat.

En Skinkerest paa 200 g, der endelig maa være mager, hakkes fint paa Brædtet, samles med fire raa Æggehvider og gnides gennem en Sigte. ½ Kop Fløde, lidt hvid Peber og Muskat tilsættes, hvorefter Farsen kommes i letsmurte Linseforme, der sættes i Bradepanden, hvori der er hældt ganske lidt Vand. Formene dækkes med Papir, og naar de har sat sig, vendes de paa et rundt Fad, overhældes med en meget fin stuvet Spinat (der maa have passeret Sigten), og hver Form garneres med et Par Aspargeshoveder.

Sardiner paa ristet Brød.

Hertil kan De meget vel anvende en Daase Sardiner, der ikke netop er Philippe Canaud. Lad Olien løbe fra, tag Rygbenet ud og knus Sardinerne med en Ske. Smelt ¼ Kop Smør og føj ¼ Kop bløde Franskbrødskrummer og 1 Kop Fløde til. Naar dette er gennemvarmet, kommes to finthakkede haardkogte Æg i — og til sidst Sardinerne, Salt, Peber og Paprika. Smøres paa ristet Brød og spises til et Glas Vermouth.

Tomater i Sky.

Skold nogle smaa ganske ensartede, faste, modne Tomater, træk Skindet af dem og tag Indmaden ud med en Theske, idet De sørger for, at Aabningen ikke bliver for stor. Drys med Salt og Peber indvendig og lad dem staa lidt paa Hovedet. Nu fyldes de med en fin Salat — en Hønsesalat eller en italiensk Salat — og Hullet lukkes med en Mayonnaise, hvortil der er sat lidt smeltet Husblas. Nu laver man en Portion god, kraftig lys Kødsky som sædvanlig og hælder lidt af det i Bunden af en flad Skaal. Naar det har sat sig, kommes Tomaterne i Side om Side og med Aabningen nedad. Mere Sky hældes ved — den skal være ligø ved Stivnepunktet, — og naar Tomaterne er dækkede, stilles Skaalen paa Is — og vendes, naar Skyen er stiv. Det ser meget smukt ud — og garneres med fine Salatblade og Persille.

Prinsens Cigaretter.

Her er en lille, lækker og fin Sag: Man ruller almindelig Smørdejg ganske tyndt ud paa Bordet og smører en fin krydret Kødfars lavet af Hønsekød ud over den — ligeledes i et tyndt Lag. Dejgen rulles tæt op som en Roulade og skæres i »Cigaretter«, en halv Gang til saa lange som de rigtige og vel dobbelt saa tykke. Disse Fyre steges i dybt Fedt og serveres lunkne stablede som en Brændestabel paa en fin Serviet.

Dresdener Krustader.

Af tørt Franskbrød skæres ca. 4 Centimeters Skiver, der skæres af med en Udskærer eller efter et Glas. Midten udskæres godt halvvejs ned og hules ud, saa der dannes en Art Krustade. Et Par Æg slaas sammen med Salt, Peber og lidt Mælk, heri vendes Krustaderne og steges derefter i dybt Fedt. Brødet skal være godt gennemvædet, før det kommer i Fedtgryden. Disse Krustader kan fyldes med alt muligt — Brisler, varm Hummer, Fuglevildt som Ragout og lign. De smager dejligt!

Vifter.

To Kopper Mel sigtes og blandes med ½ Kop Puddersukker. ¾ Kop Smør vaskes ud og tilføjes, idet man ælter let med Fingerspidserne. Rul Dejgen centimetertykt ud paa Bordet, skær den ud med en kruset Udskærer — og skær hver rund Kage i Fjerdedele. Med Bagen af et Knivsblad antyder man nu Konturerne i en udslaaet Vifte. Kagerne pensles med Æggeblomme pisket op med Vand og bages i en langsom Ovn.

Fru Persille.

Bähnckes SENNEP

Vindere:

Fru A. F. Christensen, Bellmannsgade 18 3, Kbhvn.
Fru C. Hansen, Rørkærsvej 4, Strib.
Fodspecialist Fru M. Hjordt, Tomsgaardsvej 86, Kbhvn.

Bøgerne er tilsendt Vinderne.

Uge-Journ.
TIDENS KVINDER
Nr.28 — 1944

Mod Aflevering af 13 af disse Kuponer i Nummerfølge paa Bladets Ekspedition, Rosenørns Allé Nr. 29, København V., faar Bladets Læsere Bogen »Mange Slags Haandarbejder«, Bogladepris heft. Kr. 3,75, kart. 4,50, for Kr. 1,25 heft. og Kr. 2,00 kart. Saafremt Bogen ønskes tilsendt, kan Beløbet vedlægges i Frimærker; men der maa da desuden vedl. 30 Øre til Porto.

De kender den paa Selmærket.
HARTZ PICKLES
Indreg. Varemærke.

Volbæk Tlf. 1069 „ 1346
Husholdningsskole
Puldt moderne Skole m. grundig husl. Udd. for vord. Husmødre, Medhjælpere og Husholdningslærerindeudd. 3 og 5 Mdr.s Kursus beg. Aug. og Nov. 3 Ugers Kursus spec. i fin og økonom. Madl., Konservering m. m. afh. Sept.—Okt. Amtsunderst. kan søges. Progr. m. alle Oplysn. sendes. D. M. Pedersen.

CODAN
Aktieselskabet
DANSK GALOCHE- OG GUMMIFABRIK

Frisk op
-uden Hokus-Pokus- blot med
Jacobus
HJEMME FARVER
hos Schou og Tatol

Kryds og Tværs Nr. 25

■	S	■	V	A	T	T	E	R	S	O	T	■	R	■
S	T	R	I	D	■	A	■	A	■	A	R	N	E	N
■	O	■	P	L	A	G	■	G	A	S	E	■	D	■
K	R	E	P	E	R	E	D	E	■	E	M	M	E	R
Å	M	M	E	■	K	N	U	D	E	■	A	A	R	E
L	■	I	■	Æ	■	E	N	E	■	S	S	S	■	P
A	R	R	E	S	T	■	K	■	N	O	T	E	R	E
M	■	■	K	L	Ø	V	■	P	Æ	N	E	■	■	T
I	Ø	S	S	E	S	■	L	■	B	E	R	E	D	E
T	■	A	P	R	■	B	U	R	■	R	V	■	R	■
E	R	G	O	■	L	Y	D	I	A	■	K	I	L	E
T	Å	A	R	N	■	G	O	D	S	T	O	G	E	T
■	M	■	T	A	N	G	■	S	K	A	K	■	M	■
S	T	R	E	G	■	E	■	E	■	B	E	T	O	N
■	E	■	N	E	D	R	I	N	G	E	T	■	N	■

Lorry

Tlf. 14.622

FRI ENTRE

DANS – MUSIK

ARTISTOPTRÆDEN

LANDSBYEN —
International Variete. — Altid Attraktioner.

DRACHMANN KROEN —
Berømt kulinarisk Køkken.

RIDDERSALEN —
Forestilling.

Hornbæk-Revyen

(Fortsat fra Side 15).

Sku' deres unge Barme indespær's bag
Silke og Velour?
Nej, ud i den fri Natur - - ud i den fri Natur.
Og naar den hele danske Presse viser den
Slags Billeder frem.
saa kan Gull Maj jo godt gaa hjem.
I Kritiken stod der, det var Sukces.
Kæmpesukces.
Jamen, hvad sagde Publikum til det?
Da de ha'd set den halve Film, saa tog
de Stokke, Hat og Huer,
ud i den store, dejlige Natur.

Og med megen Charme synger den talentfulde Sigrid Horne Rasmussen videre om:

Man sku' ha' det som Diogenes
og bare bo i en Tønde,
hvad skal Folk med fire Flyttelæs
af Renaissancebarok.

I en herlig Parodi paa Folies Bergères store Show foredrager den slanke Erni Arneson, iført et prangende Kostume af Strudsfjer og Pailletter, en dansk-fransk Vise:

C'est bon chez moi,
og ta'r De Deres Chance,
saa ved De toute a fois,
comme c'est bon chez moi;

mens fire Herrer som kjoleklædte Dansedrenge med hvide Handsker og Blomster vimser rundt om hende med affekterte Bevægelser.

De fire Skuespillerinder har som Vips, Vaps, Tut og Smut, fire Mimoser paa Vej til Pengematadorerne i Jylland, en meget stærk, men vittig Vise.

Publikum jubler, naar Kjærulff-Schmidt med voldsom Appel og sprutrød i Hovedet paa Børnerimsfaçon synger om en Mængde Aktualiteter i den satiriske Vise: Vi er alle i samme Baad.

Og naar man gaar ud i Sommernatten, myldrer det i Hovedet med alle Amdi Riis' kvikke Melodier, og Øjet bliver fanget af en eventyrlig lang Kø, som Storm Petersen har tegnet som Vartegn over Billetkontoret og her vil adskillige Tusinder sikkert i Løbet af Sommeren samles for at sikre sig Billet til den muntre og farveglade Revy.

Farveri - Tøjrensning

A. & H. MEYER

Altid paa Pletten

Landemærket 25 — Central 3669
Jagtvej 47 — Telefon Taga 72

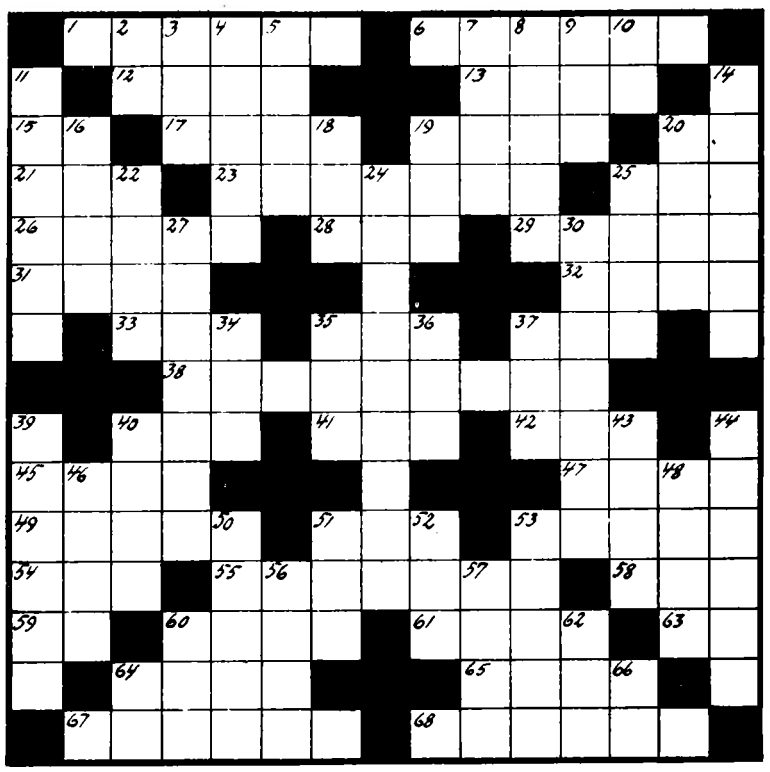

KRYDS OG TVÆRS Nr. 28

Navn og Stilling: . . . . . .

Adresse: . . . . . .

VANDRET: 1 Tidsrummene. 6 Eskadre. 12 Afdrag. 13 Vægt. 15 Kort. 17 Emballagevægt. 19 Gratie. 20 Møntforkortelse. 21 Balje. 23 Dørvogter. 25 Træf. 26 Dis. 28 Paaskønnelse. 29 Jævne. 31 Dyr. 32 Magte. 33 Mark. 35 Hensigt. 37 Strengeinstrument. 38 Købt. 40 Traktørsted. 41 Solo. 42 Let. 45 Vulkanaske. 47 Hærge. 49 Æggeformet. 51 Forpagt. 53 Affældig. 54 Slut. 55 Dyret. 58 Luftart. 59 Stedord. 60 Antager. 61 Frugt. 63 Som 59. 64 Kant. 65 Klo. 67 Forsagelse. 68 Traaden.

LODRET: 2 Mærke. 3 Styr. 4 Forsyningssted. 5 Kejser. 7 Varme. 8 Øvrige. 9 Slide. 10 Stedord. 11 Lærer. 14 Hærstyrker. 16 Vunde. 18 Slags. 19 Elendighed. 20 Bygningsmateriale. 22 Stjæle. 24 Klaviaturtaster. 25 Hyggeligt. 27 Hærføret. 30 Finde Behag i. 34 Vokse. 35 Tugte. 36 Talord. 37 Gods. 39 Saa. 40 Vise. 43 Forkærlighed. 44 Krigen. 46 Dækblad. 48 Fisk. 50 Kammerpige. 51 Jordart. 52 Retning. 53 Værelser. 56 Len. 57 Pigenavn. 60 Erkendtlighed. 62 Landsdel. 64 Drengenavn Forkortelse. 66 Redskab.

Blandt de rigtige Løsninger af Kryds- og Tværs-Opgave Nr. 28 vil blive udtrukket 3 Vindere, som vil modtage en af efterfølgende 5 Bøger:

Colette: Lænken.
Aase Hansen: De røde Baand.
Frk. Jensens Kogebog.
Karin Juel: Stammen og Grenene.
Dorothy Parker: Den store Blondine.

Samtidig med Løsningen, som indsendes til Redaktionen senest Tirsdag den 18. Juli 1944, bedes den ønskede Bog opgivet.

JURIDISK BREVKASSE

Red. af Landsretssagfører Ingeborg Hansen M.L.

Spm.: Vil De venligst svare mig paa følgende:

Jeg har haft en Kone, Formiddagshjælp 8 - 2, kun Hverdage, Løn 100 Kr. betalt pr. Maaned. Hun har været her i 6 Maaneder. Skal der betales Feriemærker? Skal jeg ikke først fordre at se hendes Arbejdskort? Kan Arbejder og Arbejdsgiver ikke faa Bøde, om dette undlades? Konen vil ikke have Kort grundet paa, at Mandens Indtægt stiger, saaledes at Skatten samtidig stiger. Har dette sin Rigtighed?

E. J.

Svar: Vi gaar ud fra, at den Formiddagskone, De taler om, er ansat i Deres Hjem. Hvis det er Tilfældet, har hun ikke Krav paa Feriemærker, men naar hun har været ansat hos Dem et halvt Aar, har hun Krav paa Ferie i 6 Søgnedage.

Arbejdskortet har ikke noget med Feriespørgsmaalet at gøre, men De burde allerede den Gang, De antog Deres Kone, have krævet at faa Arbejdskortet deponeret. Efter Loven kan De idømmes Bøde for at have forsømt dette. — Deres Hjælp kan ikke idømmes Bøde, men hun kan miste Retten til Arbejdsløshedsunderstøttelse og social Hjælp i nogen Tid. Hvis hun falder det offentlige til Byrde i dette Tidsrum, betragtes det som Fattighjælp. Det er en meget daarlig Begrundelse, Deres Formiddagskone giver, for ikke at skaffe sig Arbejdskort. De er pligtig at opgive, hvormeget Deres Formiddagskone tjener hos Dem. Skattevæsenet kontrollerer det ikke gennem Arbejdskortordningen. Det er rigtigt, at Konens Indtægt ikke opgives selvstændigt, men lægges til Mandens Indtægt ved Selvangivelsen, saaledes at Skatten stiger progressivt, naar Konen har Arbejde. — Der er gjort meget for at ændre Lovgivningen paa det Punkt, og muligvis vil det ogsaa ske en Gang, men det berettiger naturligvis ikke selverhvervende gifte Koner til at nægte at opgive deres Indtægt, saalænge Forholdene er, som de er.

Spm.: Min Moder døde for 10 Aar siden, og nogle faa Aar efter giftede min Fader sig med en ung Pige paa 20 Aar. Han var den Gang 60 Aar. 2 Aar efter døde min Fader. Min Broder er meget interesseret i min Faders Enke, og vi havde egentlig regnet med, at de vilde gifte sig, men forleden saa jeg et Teaterstykke, hvoraf det synes at fremgaa, at et saadant Ægteskab ikke kan indgaas. Har dette sin Rigtighed?

Nanna.

Svar: Reglen er den, at Ægteskab ikke kan indgaas mellem Personer af hvilke den ene har været gift med den andens Slægtning i ret op- og nedstigende Linje. Deres Broder kan saaledes ikke uden videre gifte sig med Deres Faders Enke. Dog kan man søge Dispensation for Reglen ved kgl. Bevilling, naar det tidligere Ægteskab er opløst ved Død, og naar der ikke i dette Ægteskab var fælles Børn og iøvrigt, naar ganske særlige Grunde taler for, at en saadan Bevilling meddeles.

Spm.: Maa jeg venligst bede om Svar paa følgende Spørgsmaal:

Jeg blev separeret for ca. 2 Aar siden og skiftede ved Separationen med min Mand, men jeg fik Forældremagten over vore to Børn og overtog Børnenes Underhold. Hver af os fik det halve af vores Formue. I Tilfælde af, at min Mand gifter sig igen, skal han saa dele sin Formue med vore 2 Børn? Jeg har hørt noget derom, men ved ikke rigtig Besked.

Paa Forhaand Tak for Deres Svar.

»*Mor*.

Svar: Deres Mand skal ikke skifte med sine Børn, saafremt han efter Skilsmissen indgaar nyt Ægteskab. Skiftet har jo netop her fundet Sted.

De forveksler Deres Tilfælde med det Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle er død, og den anden har siddet i uskiftet Bo, d. v. s., at den anden netop har beholdt Besiddelsen af Arven efter Ægtefællen. Naar den efterlevende Ægtefælle saa ønsker at indgaa nyt Ægteskab, maa han forinden dele den afdøde Ægtefælles Arv med sine Børn.

Svar til »Abonnent«.

Der maa være sket en Fejltagelse. »Tidens Kvinder« har ikke faaet Deres første Spørgsmaal.

Desværre kan De ikke gennemtvinge Deres Krav. Det maa bero paa Deres Forretningsforbindelsers Optræden og Taktfuldhed. Det undrer os, at det ikke kan gennemføres. Det sker dog ellers i stort Omfang.

Man kan ikke sige, at De er pligtig til at give den paagældende Oplysning til en vagthavende Læge, men hvis Lægen mener, at Oplysningerne er nødvendige for at danne sig et Billede af Patienten, kan De jo risikere, at han nægter at behandle Dem, hvis De ikke giver de paagældende Oplysninger. Paa et Hospital tror vi dog ikke den paagældende Oplysning vil blive krævet, hvis De nægter at svare derpaa. I alt Fald ikke, hvor det drejer sig om en almindelig Sygdom.

Singalwatte

Foretrækkes af The-Kendere

Leda Damesko
— den kultiverede Opfattelse af Sko

S. L. Møllers Bogtrykkeri, København. 441348

Lægemidler og Kemikalier

fra E. Merck, Darmstadt, har i mere end 100 Aar nydt den største Tillid hos Læger, Apotekere og Kemikere.

E. Merck

KEMISK FABRIK · DARMSTADT